Puolustusvoimat

JYTINÄ

P V V M S K 3 0 V U O T T A

2020

04

Alkusoitto

Lehden ja vuoden preludi eli alkusoitto. Mistä Jytinä kantautuu ja mistä tässä nyt oikein on kyse? Mukana myös terveisiä upseeristolta läheltä ja kaukaa.

09

Retrospektiivi

Monta tapahtumarikasta päivää on viimein takanapäin. Tässä osiossa palaamme Sokeritopalla vietettyihin ensimmäisiin metsäöihin, lämpimiin harjoituspäiviin kuviomarssikentällä, tunnelmiin keväisessä Hälvälässä ja erikoiskoulutuskauden keikkalavoille ympäri Suomen.

22

AUK

Mitä tapahtui niiden 92 ylimääräisen aamun aikana, jotka vietimme ilman yhdeksän kuukauden kohdalla kotiutuneita palvelustovereitamme? Mukana tietenkin JoHa, AUK:n suuri koettelemus, josta kiertää tornareita jo A-jaksolla, ja kooste musiikillisista ansioista.

34

Meidän jengi

Varusmiessoittokunta tunnetaan yksikkönä, mutta millaisia persoonia sieltä löytyykään? Raotamme salaisuuksien verhoa mystisen Yhtiön ympäriltä ja tutustumme Varusmiessoittokunnan tulokkaisiin. Mukana on tietenkin myös PVVMSK:n kuka kukin on - matrikkeli!

53

Skenessä

Kulturellissa yksikössämme on tapana toteuttaa taidetta myös harjoitusten ja keikkojen ulkopuolella. Näiltä sivuilta löydät niin suurimmat urheilutapahtumat, pakkiantimien arvosteluja kuin hyödyllisen Suomi-Muskari-Suomi -sanakirjankin soittokunnan mystisen slangin avaamiseen.

59

Finale

Kaikki hyvä loppuu aikanaan – niin myös Jytinä 2020. Halusimme muistaa meitä kannustaneita tahoja ja puhua meitä johtaneiden henkilöiden kanssa. Jos selviät tänne asti, on sinulla hyvä käsitys soittokunnan vuodesta 2020 ja siitä, ketkä oikein ovat Jytinän takana.

Alkusoitto

Silmiesi alla komeilee ylväästi Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan jokavuotinen julkaisu, joka kokoaa yhteen kunkin saapumiserän mehevimmät jutut ja maukkaimmat kokemukset varusmiespalveluksesta sotilasmusiikin parissa. Seuraavat sivut on loihdittu juuri sinulle, joka haluat kurkistaa värikkäiden tapahtumien vuoteen 2020 ja sinulle, joka olet mahdollisesti ollut osallisena tavalla tai toisella tällä yhteisellä matkalla.

Oma mottoni tänä vuonna on ollut pilke silmäkulmaan ja käsidesiä perään, ja toki reisitaskun vakioasukkaaksi ovat jääneet myös kasvomaskit. Jos jotain on ollut paljon, niin univelkaa, tavaroiden roudaamista ja asioita, joita voi perua. Se k-alkuinen sana on laittanut meidätkin ahtaalle, mutta toisaalta myös pakottanut uudenlaiseen ajatteluun ja ennennäkemättömiin suorituksiin.

Koronan ja useiden keikkojen perumisen myötä oma motivaatio täytyi rakentaa uudestaan. Tänä vuonna meidän oli alkujaan tarkoitus istua enemmän lentokoneessa kuin moduulin kyydissä ja nukkua enemmän hotellissa kuin puolijoukkueteltassa. Jos itse laskin oikein, jollakin on takana jopa 46 metsäyötä.

Olemme joutuneet ja päässeet soittamaan marssimusiikkia halkovajan edessä, mutta koulutuksen puolesta olemme saaneet kaiken sen mitä "normivuoteenkin" kuuluu. On koottu rynnäkkökivääriä, syöty munkkeja läheisten kanssa, soitettu satoja tunteja, opiskeltu sodan oikeussääntöjä, pakattu varusteita, toteutettu käskyjä ja opittu, ettei palavaa televisiota kannata heittää kylpyammeeseen. Pelikenttä on vain ollut hieman laajempi. Olemme kokeneet kaiken harjoitusalueiden sorakentiltä ja Uudenmaan sululta aina Suomen suurimpien konserttilavojen parrasvaloihin.

Kaiken tuon teimme kuitenkin yhdessä, varusmiesten, henkilökunnan, reserviläisten ja yleisömme kanssa. Kun soittoamme ihailevat silmä- ja korvaparit sijaitsevat omien ruutujensa äärellä, pitää meidän kurkkusalaattityypien yhteishengen ja vision olla kohdillaan. Se ei kuitenkaan liene hankalaa, jos kaiken elämän pettymysten kokemisesta hampaiden pesuun jakaa jatkuvasti yhdessä.

Peruskoulutuskauden pakkaskeleissä sanottiin, että Kanada lämmittää. Ei kuitenkaan tarvinnut matkustaa sinne saakka todetakseen, että sen todellisen lämmön luovat ne ympärillä olevat ihmiset. Ne, jotka jäävät aina jäljelle kaikesta huolimatta. That's the name of the game. ■

alikersantti Niko Tamminen

"Kun kaikki otetaan pois, jäljelle jäävät vain ihmiset."

Maavoimien komentajan kenraaliluutnantti Petri Hulkon tervehdys 30-vuotiaalle Puolustusvoimien varusmiessoittokunnalle.

Asevelvollisuuden voimannäyttö

Kaikki me elämämme jossain vaiheessa fanitamme jotain tai jotakuta, oli kyseessä sitten urheilija tai pop-tähti. Itse fanitan vahvasti suomalaista asevelvollisuutta. On käsittämätöntä, miten paljon osaamista, taitoa ja motivaatiota löytyy asevelvollistemme keskuudesta. Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on erinomainen esimerkki tästä. Jo 30 vuotta tämä sotilassoittokunta on tarjonnut eturivin muusikoillemme mahdollisuuden yhdistää oma osaaminen, sen kehittäminen ja sotilaskoulutus. Poikkeuksetta kiitettävää jälkeä on aina pukannut.

Olen päässyt seuraamaan Varusmiessoittokunnan edesottamuksia niin päivittäisessä koulutuksessa kuin soittokeikoillakin. Kaikissa kohtaamisissa on paistanut hyvä yhteishenki ja sen mukanaan tuoma palvelusmotivaatio. Tällaista ei ammattiarmeijoissa ole tarjolla. Kun hommaa tehdään sydämestä eikä rahasta, niin tulosta syntyy.

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on työllään ja toiminnallaan osoittanut olevansa haluttu palveluspaikka. Kouluttajat ovat luoneet joukkoon hyvän hengen, minkä osoituksena ovat muun muassa huikeat marssishow't eri tattoissa ja muissa tapahtumissa. Yleisöstä moni pitää nimenomaan Varusmiessoittokunnan esitystä suurimpana elämyksenä, näin myös koen omakohtaisesti.

Suomalainen varusmieskonsepti on ainutlaatuinen. Vastaavaa olen kohdannut vain Norjassa, jossa samantapainen varusmiehiin pohjautuva soittokunta on osa Norjan kuninkaallista protokollaa. Kokemukset ovat täysin yhteneviä meidän kokemustemme kanssa.

Te, nyt palveluksessa olevat soittajat. Teidän palvelusaikaanne on varjostanut korona-pandemia. Se on peruuttanut lukuisia suunniteltuja tapahtumia, mutta samalla se on mahdollistanut uusien esiintymistapojen harjoittelun. Erityisesti näinä aikoina on Varusmiessoittokunnan esiintymisillä merkitys hengen kohottajana, tapahtui se sitten virtuaalisesti tai livenä.

Olen erittäin tyytyväinen Puolustusvoimien varusmiessoittokuntaan ja siellä tehtävään työhön. Onnittelen soittokuntaa ja kaikkia siinä 30-vuotisen historian aikana palvelleita hyvästä palveluksesta ja erityisesti hienosta palvelusmotivaatiosta, joka kantaa ikäluokasta toiseen. On täysin selvää, että tämä konsepti toimii ja vapaaehtoisten naisten vahva mukana olo on myös osoitus tasa-arvon toteutumisesta.

Toivotan soittokunnalle ja sen henkilöstölle hyvää jatkoa. Tulevaisuus näyttää hyvin valoisalta ja soinnikkaalta! ■

Maavoimien komentaja,
kenraaliluutnantti Petri Hulkko

On aika vaihtaa kapulaa

Teksti: Niko Tamminen, Kuva: Kristian Jokinen

Yhteisharjoitus päättyy. Saksofonisektiosta nousee ylös kaksi kokenutta muusikkoa, jotka johtavat yhdessä erään sotilassoittokunnan toimintaa.

Kohta on aika siirtyä eteenpäin, kun PVVMSK:n nykyinen päällikkökapellimestari Ville Paakkunainen vaihtaa Lapin sotilassoittokuntaan ja kapellimestari Juhani Valtasalmi ottaa vastaan yksikön päällikön tehtävät. Mutta minkälaista työskentely on Parolannummella?

Varusmiessoittokunnan päällikkökapellimestarin tehtäviin kuuluu yksinkertaisesti vastata kokonaisuudesta, niin hallinnollisella kuin taiteellisellakin puolella. Paakkunainen toteaa, että kaikessa ei ehdi olla mukana, mutta hänen roolinsa on yhteensovittaa henkilökunnan laaja-alaista osaamista. Valtasalmi painottaa lisäksi yhteistyötä kapellimestarin ja apulaiskapellimestareiden kanssa. Hallinto ja musiikki kulkevat työtehtävissä rinnakkain.

Kun keskustelemme yksikön koko henkilökunnasta, ei siitä tunnu löytyvän huonoa sanottavaa. Paakkunaisen mukaan kasassa on hyvin värikäs joukko erilaisia osaajia, joiden kanssa voidaan keskustella kaikesta avoimesti. “Monesta on tullut oikeita ystäviä”, hän lisää. Valtasalmi kertoo, että toiminnassa nähdään paljon aikaa ja vaivaa kehittymiseen ja muuntautumiseen – ei jämähdetä paikalleen tai lukkiuduta työtehtäviin.

Nimensä mukaisesti Varusmiessoittokunta koostuu pääosin asepalvelustaan suorittavista musiikin, viestinnän ja tekniikan osaajista, minkä vuoksi henkilökunnalta ja varusmiehiltä vaaditaan hyvin toimivaa yhteistyötä. Erikoiskoulutuskaudella ei ole edes ryhmänjohtajia, mikä korostaa jokaisen varusmiehen vastuuta omasta tekemisestään.

Valtasalmi toteaa, ettei musiikin tekemisessä sotilasjohtaminen kovin korostu. Kapellimestari toimii ns. “liidaajana”, mutta soittajillekin annetaan paljon roolia. Hän kuitenkin tähdentää, että jokaisen pitää pystyä erottamaan roolit harjoitussalin ja sotilaskoulutuksen välillä. Paakkunainen jatkaa, että poikkeuksena muihin Puolustusvoimien soittokuntiin toiminnassa korostuu myös jatkuvasti koulutuksellisuus. “On hienoa nähdä se kehitys, joka yhteissoitossa ja henkilökohtaisellakin tasolla saadaan palvelusvuonna aikaan. Varusmiesten innosta saa energiaa itsekin”, hän toteaa tyytyväisesti.

Musiikkikapteeni Ville Paakkunainen

- kotoisin Kotkasta
- koulutukseltaan musiikin maisteri (puhallinorkesterinjohto) ja sotilaskapellimestari sekä muusikko (AMK)
- instrumentteina klarinetti, piano ja saksofoni
- toiminut aiemmin mm. Varusmiessoittokunnan kapellimestarina (2008-11), Sotilasmusiikkikoulun kurssiosaston johtajana (2009-10) ja Kaartin soittokunnan kapellimestarina (20vv11-17)
- aloittaa Lapin sotilassoittokunnan päällikkökapellimestarina 1.1.2021 alkaen
- harrastaa lukemista, lenkkeilyä ja musikaalien / musiikkiteatterin katsomista

Musiikkiyliluutnantti Juhani Valtasalmi

- kotoisin Vantaalta
- koulutukseltaan musiikin maisteri (puhallinorkesterinjohto) ja sotilaskapellimestari sekä musiikkipedagogi (AMK)
- instrumentteina piano, klarinetti ja saksofoni
- toiminut aiemmin mm. soittaja-aliupseerina Panssarisoittokunnassa (2007-13) ja Laivaston soittokunnassa (2013-17)
- Varusmiessoittokunnan päällikkökapellimestari 1.1.2021 alkaen
- harrastaa pyöräilyä, pyörien rakentamista ja huoltamista sekä retkeilyä

Monipuolisuus on meidän juttu

Molempien kapellimestareiden on hankala valita yhtä parasta asiaa koko Varusmiessoittokunnassa, ja saammekin haastattelussa monipuolisen listauksen mahtavia asioita. Tekemisen monipuolisuus, ihmiset, lahjakkaat varusmiehet, loistava työyhteisö, mahtava meininki – lista on pitkä! Nykyinen päällikkö toteaa, että "täällä pääsee kokemaan sekä musiikin että tapahtumien puolesta sellaista, mitä monessa muussa paikassa ei pysty."

Kuin yhdestä suusta saamme kuulla herrojen perustelut sotilasmusiikin kiehtovuudesta, kun lauseissa toistuvat sanat kuviomarssi, paraati, särmikkyys, jämptiys, ylväys, ryhdikkyys, perinteet ja muuntautumiskyky. "Ja onhan nämä paraatipuvut ja muut esiintymisasut hyvännäköisiä", Valtasalmi lisää. Paakkunaisen mukaan keikkalavoilla sotilaallisuutta ei kuitenkaan tarvitse korostaa, on hyvä hyödyntää koko sotilasmusiikin spektriä. Jos sitten taas päätetään olla sotilaallisia, tehdään se aivan viimeisen päälle.

Kysyimme, miten Varusmiessoittokunta on kehittynyt viime vuosien aikana. Paakkunainen kertoo, että suurinta muutosta on tapahtunut toimintatavoissa ja rutiineissa. Esimiehenä hän on pyrkinyt kehittämään jo olemassa olevia palikoita, sillä tekemistä on jo paljon. Lisäksi yhteisessä kuviomarssissa on pyritty ottamaan eri kokoonpanot vahvemmin mukaan tekemiseen. Omiksi kehityskohteikseen hän nimeää ennakoimisen ja selkeämmän ilmaisun johtamisessa.

Tuleva päällikkökapellimestari Valtasalmi on samaa mieltä, että musiikkitoiminnan määrää ei tule lisätä enempää. Hänen mukaansa on hyvä tarkastella balanssia esiintymisten ja harjoittelun välillä. Jotta koulutus olisi mahdollisimman monipuolista ja tarjoaisi paikan kehittyä ja kasvaa muusikkona, hän ei karsisi mitään osa-aluetta pois. Valtasalmi toivoo, että jokainen pääsisi näkemään palveluksensa aikana, miten asioita tehdään ammattimaisesti.

Sama podium, eri toimisto

Ensi vuoden alussa nämä yksikön kahvihuoneessa keskustelevat kapellimestarit johtavat omia sotilassoittokuntiaan. Nykyisistä työnkuvista osa säilyy, mutta toimiston sijainti ainakin muuttuu. Valtasalmella matka on hieman lyhempi, Paakkunaisella uudelle työpaikalle on matkaa yli 700 kilometriä. Toimintaympäristönä vieraampaan Pohjois-Suomeen hän suuntaa avoimin mielin ja innokkaasti, sillä edessä on enemmän käytännön työtä tahtipuikon ja partituurien kanssa.

Erityisesti Varusmiessoittokunnasta Paakkunainen jää kaipaamaan ihmisiä ja yhteistyötä nuorten kanssa. Valtasalmi jatkaa ystävälleen, että haluaa tulevaisuudessa luovuttaa seuraajalleen vähintään yhtä hyvän joukon, jonka nyt saa. Edessä siintää paljon hienoja kokemuksia. ■

Retrospektiivi

[retro-spektiivi]

—

substantiivi

Retrospektiivi (latinasta retrospectare, "katso taakse"), retrospektio tai retro tarkoittaa katsausta jo tapahtuneisiin asioihin. *(Wikipedia)*

Kuva: Lauri Heroja

Täällä ollaan!

Teksti: Niko Tamminen, Kuvat: Noora Niittymäki, Joona Kankaanranta, Tuomas Puranen

Alokas Tamminen ja moni muu tuleva sotilassoittaja astuivat palvelukseen 6. tammikuuta innokkain mielin. Mutta minkälaisia olivatkaan mietteet tuolloin? Kurkista inttinoviisin ajatuksenjuoksuun ja tutustu kuvien muodossa A-jakson merkkihetkiin.

Eräänä utuisena maanantaipäivänä löysin joukon kaltaisiani palvelukseen astuvia Hämeenlinnan rautatieasemalta. Tunnelma oli odottava ja jännittynyt. Kaikki katselivat jalkojaan matalassa lumihangessa ja välttelivät suomalaiseen tapaan katsekontaktia. Onneksi sitä ei jatkunut kovinkaan pitkään, kun ykskaks oli ympärilleni löytynyt juttukavereita matkaseuraksi kohti varuskuntaa.

Määrätietoisesti astelin prikaatin porteista sisään ja päädyin alkutarkastusten jälkeen viimein tuttuun paikkaan, jossa olin vajaa vuosi sitten vieraillut pyrkiessäni Varusmiessoittokuntaan. Punkkani löytyi toisesta kerroksesta kätellessäni samalla vielä tuntemattomia palvelustovereitani. Porukka alkoi kuitenkin nopeasti hitsautumaan yhteen, kun taiteilimme tetriksen tapaan varusteitamme sipulisäkeistä paikoilleen. Päivän päätteeksi olin selvittänyt, että tupani pitää sisällään soittokuntalaisia käsikirjoittajasta trumpetistiin aina Helsingistä Rovaniemelle saakka.

Ensimmäisten viikkojen päiväohjelmassa on ollut mm. rokotuksia, taistelu- ja ampumavarustukseen tutustumista, Panssariprikaatin eri tahojen infotilaisuuksia, läheisten päivät, vääpelin oppitunteja yksikön toiminnasta, itsenäistä sotilaan perustaitojen opiskelua sekä siisteyspalvelusta eli sipaa – tietoja ja käytäntöjä omaksuttavaksi laidasta laitaan. Yksi tupalaisistamme totesi muutaman palveluspäivän jälkeen, ettei sipaa ole mahdollista suorittaa hyväksytysti alikersantin ensimmäisellä tarkastuksella, mutta useamman yrityksen jälkeen olemme onnistuneet siinäkin. Meitä kiellettiin tuulettamasta, vaikka niin kovin ikkunan avaaminen helpottaakin oloa hikisen suorituksen jälkeen.

Haasteitakin on jo kohdattu. Kuinka pysyä annetuissa aikamääreissä ja ehtiä vaihtamaan varustusta käden käänteessä? Miten kivääristä saadaan puhdas ja koko joukkue pysyy suuntamiehen tahdissa? Olemme saaneet taistelukoulutusta sotilaan säässä ja jonottaneet tovin aikaisen aamuherätyksen jälkeen hyytävässä tihkusateessa. Vatsatautikin ehti osaa meistä kalvamaan. Toisaalta maastoruokailu on tuttua puuhaa partioharrastukseni vuoksi. Kovan kurin avulla pyrimme saavuttamaan edustusjoukolle kuuluvan aseman.

Monesta kuitenkin selvitään, yhdessä. Juttua ja vitsejä on riittämiin, ja laulu raikaa käytävillä. Musiikki yhdistää. *Finlandian* esittäminen läheisten päivänä, harjoittelumahdollisuus iltaisin ja yksikön oma saunavuoro ovat rikkoneet hyvin palveluksen tuomia rutiineja ja tarjonneet vastapainoa taistelukoulutukselle. Henkilökunnan pitämät oppitunnit ovat olleet asiapitoisia, mutta onneksi joukkoon on mahtunut kevennyksiäkin. Palavaa televisiota ei esimerkiksi kannata heittää kylpyammeeseen.

Joissakin tilanteissa pokerinaaman pitäminen on ollut haastavaa. ■

- Tamminen, Parolannummella 17.1.2020

Suuri päivä koitti 7. helmikuuta, kun Varusmiessoitto-kunnan alokkaat nimitettiin jääkäreiksi.

Sotilassoittajan arkeen on kuulunut myös tulta ja ahtaita paikkoja.

Kylmyys oli tosiaankin vain mielentila, kun osa taistelijoista näytteli haavoittuneita hyytävässä säässä.

Kultaisia ampumataitomerkkejä netottiin tänäkin vuonna tusina jos toinenkin.

Peruskoulutuskausi huipentui taistelijantutkintoon, jonka aikana ryhmähenki ja univelka kasvoivat vähintäänkin samassa suhteessa.

Kuvat:
Lauri Heroja, Noora Niittymäki, Tuomas Puranen, Joel Tiainen, Tuomas Toivainen, Jenni Vuorinen, Selina Winsten

Muistoja Hälvälästä

Pandemian aiheuttamat poikkeusolot pistivät varusmiesten päiväjärjestyksen uusiksi. Tartuntojen minimoimiseksi prikaati jaettiin kolmeen osastoon, joista yksi on vuorollaan metsässä, yksi varuskunnassa ja yksi vapaalla. Viikon sykli muuttui pian kahdeksi viikoksi, ja sellaisen kahden viikon metsärupeaman päätteeksi sijoittuu oheinen pakina.

Teksti: Tuomas Toivainen
Kuvat: Lauri Heroja, Selina Winsten, Tuomas Puranen

Kaksiviikkoisen harjoituksen lopulla on puhelimenkin akku vähissä. Hampaita harjatessa keskellä pimeää korpitukikohtaa on siis paikka reflektoida kevään tapahtumia.

Kauan odotettu E-kausi alkoi näyttävästi, kun Varusmiessoittokunta kutsuttiin koolle kuulemaan keikkojen peruuntumisesta vallitsevien poikkeusolojen vuoksi. Noheva viestintävarusmies ajatteli tämän tarkoittavan vain vähemmän käsiohjelmien taittoa, mutta samaan kulttuurishokkiin kerrottiin, että siirrymme viikoksi metsään pandemialta piiloon.

Noiden metsäviikkojen aikana ehti tapahtua kaikenlaista, kuten yleensä ehtii tapahtua mikäli viitsii herätä aamukuudelta. Se "kaikenlainen" oli pitkälti kuviomarssiharjoituksia ja kokoonpanotreenejä päivästä toiseen. Erityisen haastavaa oli, kun ei tiedetty mitä varten harjoiteltiin, sillä keikkoja ei ollut näköpiirissä.

Toisinaan ampumaharjoitukset toivat vaihtelua copypastettuihin päiviin, ja pian viikko metsässä vaihtui kahteen viikkoon. Vapun tienoilla tällaisen rupeaman yhteydessä pidettiin jääkäriharjoitus, minkä vuoksi räjähdekoulutus, taistelu rakennetulla alueella ja köysilaskeutuminen toivat aiemmin mainittua vaihtelua lopulta kylliksi.

TRA-honoria jääkäriharjoitusviikolla Hälvälässä.

Allekirjoittanut jääkäri Toivainen unelmoi jo illan saunasta.

Onni onnettomuudessa oli, että lepoajat täyttyivät heittämällä. Vapaalla saattoi valita kolmesta Hälvälä-aktiviteetista mieluisimman: saunomisen, teltassa rötisemisen tai shoppailun sotkuautolla. Myös makkaroita paisteltiin ja kertoiltiin kummitusjuttuja reservin kelmeästä kuutamosta. Neuvokkaimmat soturit toivat näitä makkaroita lomilta pakettikaupalla tai kenties jonkinlaisella taikavoimalla loihtivat paikalle muita elintarvikkeita. Hylättyä poteroakin saattoi toukokuun viileydessä käyttää kylmäkaappina.

Liiallinen hyvinvointi enteili rappiota. Toverini Simosen taidokkaasti omin käsin metsän antimista pykäämä paviljonki keräsi ympärilleen iltavahvuuslaskennan takia kesken jääneitä vanukkaita, joita ilmastoahdistuneet varusmiehet eivät olleet hennoneet heittää roskiin. Myös oksille kuivumaan ripustetut pyyheliinat olivat kuin avoin kutsu läheisessä puskassa vaanivalle viholliselle. Siispä ainoa järkevä toimintatapa oli purkaa tukikohta ja siirtää se tunnissa kilometrin päähän.

Se yö oli ainut, jolloin lepoajat eivät täyttyneet. Tunnissa puretun ja kilometrin päähän kasatun teltan lämpöön eivät onneksi maailman murheet ulottuneet. Niitä oli meilläkin tarpeeksi, ilman tietoa tulevasta. Montako metsäviikkoa olisi vielä luvassa?

Jo näiden viikkojen aikana olin nähnyt asioita, joita muut saapumiserät eivät uskoisi. Kromikivääriä ei ole moni tainnut heitellä Hätilän mutaisella kentällä.

Olen katsellut vastapestyn pakin kimaltelua kolmesti päivässä – jopa kasarmilla. Kaikki nuo hetket katoavat aikanaan kuin pettymyksen kyyneleet sammalmättääseen. Niiden päälle sylkäisen hammastahnan, josta muodostuu sanat "Royal Nova Scotia International Tattoo, Halifax 2020".

Aika palata telttaan kerryttämään niitä lepoaikoja. ■

KUVIOMARSSI KUVIOMARSSI KUVIOMARSSI KUVIOMARSSI NYT SITÄ ÄKSIISIÄ!

Psst, Katso sivulta 56 mitä muskari-suomi-muskari sanoo äksiisistä!

Teksti: Oona Haahti
Kuvat: Tuomas Puranen, Lauri Heroja

Kun Kanadan keikkalava vaihtui Hätilän metsiin

Halifax, Kanada. On heinäkuu ja edessämme istuu tuhatpäinen yleisö, joka hurraa Suomen Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan mahtavasti onnistuneelle kuviomarssille. Sydän sykkii ja adrenaliini virtaa kehossani. “Tämä on kyllä hienointa, mitä olen ikinä päässyt kokemaan”, hymähdän itsekseni. Yhtäkkiä herään kuitenkin kello 3.50 siihen, että joku tarraa jalkoihini ja kertoo kipinävuoroni alkavan pian.

Vaikka Kanadan reissun peruunnuttua tähtäimessä eivät enää olleetkaan samat haaveet, emme jääneet tuleen makaamaan vaan jatkoimme täyttä häkää paraatikäytänteiden ja kuviomarssin opettelua. Aluksi opettelimme perusteet. Ensimmäisen prikaatin ympäri kulkeneen “lenkin” jälkeen monella oli varmasti samat ajatukset mielessä kuin minulla itselläni: “Siis pitäisikö tämä soitin suussa oikeasti muka pystyä liikkumaan? Ja vieläpä systemaattisesti!?”

Kuviomarssin perusteita harjoiteltiin talvella sisätiloissa ikimuodikkaassa smurffipuvussa. Pian oltiin kuitenkin Hätilässä pakkastakit päällä.

Kun maaliskuussa Puolustusvoimat otti käyttöön uusia toimenpiteitä pandemian leviämisen ehkäisemiseksi, oli meidänkin siirryttävä maasto-olosuhteisiin. Mukanamme kulkivat luonnollisesti myös soittimet ja kuviomarssin perusteet. Ensimmäisellä "koronaleirillä" Hätilänvuorella raikasi, kun Paraatisoittokunta kulki ympäri majoitusaluetta soitellen marssia *Muistoja pohjolasta*. Viikon aikana saimme nilkkamme ojentumaan jäykissä nahkavarsikengissä ja kävimme paraatikatselmusta läpi aina uudelleen ja uudelleen. Kaiken oppimamme jälkeen viikko maastossa päättyi barettikokeeseen, joka sujui kaikilta oikein mainiosti.

Varustus: pikkumustat ja paraatikengät

Pikku hiljaa kesä saapui myös Parolannummelle. Kuten Suomen kesään kuuluu, sää vaihteli rankkasateista kuumiin helteisiin, ja me saimme kokea nämä kaikessa komeudessaan. Kuviomarssia täytyi harjoitella, satoi taikka paistoi.

Mieleenpainuvimmat hetket kesältä olivat kuitenkin nuo kaikista helteisimmät päivät, jolloin päälle täytyi laittaa urheiluvarustus, eli T-paita ja "pikkumustat" eli shortsit. Jaloissa oli tietenkin edustavasti paraatikengät, jottei nilkkojen ojennuksen kanssa tullut ongelmia.

Punaisia neniä näkyi muodossa enemmän kuin tammikuun valassa, kun kesäkuinen aurinko porotti kirkkaalta taivaalta. Onneksi otimme opiksemme, ja pian varustukseen kuului oleellisesti soittimen lisäksi myös juomapullo ja aurinkorasva.

Kova työ palkitaan

Kaikki huipentui elokuussa, kun siirsimme koko Paraatisoittokunnan ja Kivääritaitoryhmän Hämeen linnan pihamaalle taltioimaan yhteistä kuviomarssiesitystämme, joka sisälsi kaiken vuoden aikana opitun. Jokainen pääsi näyttämään taitojaan: soittajat liikkumalla kentällä toinen toistaan hienommissa kuvioissa, Kivääritaitoryhmä sooloesityksellään ja rumpalit omalla saluutillaan, eikä sovi unohtaa viestintää ja tekniikkaa, jotka hoitivat kameroiden takana kaiken kuntoon. Päivä lämpimässä Hämeenlinnassa oli pitkä, ja kaiken työn jälkeen olo oli helpottunut mutta myös hieman haikea. Oli ollut mahtavaa oppia uutta ja nähdä sekä itsensä että palvelustovereiden kehittyvän rutkasti vuoden aikana. Nyt olimme näyttäneet parastamme ja antaneet kaikkemme!

Kaikki hyvä loppuu aikanaan. Onneksi muistoissa on vielä nuo lukuisat harjoitukset ja ehkä vielä jossakin syvällä Ilari Hylkilän *Sankarin* käännökset ja polvennostot. ■

Sotilasmusiikki
– ura ja harrastus

Teksti: Lauri Liimatainen, Elmo Hurskainen, Kuva: Valtteri Säynäjäkangas

Osana Varusmiessoittokunnan henkilöstöä palvelee tällä hetkellä peräti kaksi edellisen, vain vuotta vanhemman 1/19-saapumiserän varusmiessoittokuntalaista. He ovat kaksi neljästä historian tähän saakka viimeisestä Reserviupseerikoulun käyneestä soittokuntalaisesta:viestintälinjan opetusaliupseeria ja tiedottajaa sijaistava kersantti Joona Jokilampi ja sopimussotilaana palveleva vänrikki Severi Rauhala.

RUK:n käyminen oli ikimuistoinen kokemus molemmille. Rauhalalle RUK:sta ovat päällimäisenä jääneet mieleen johtamiskokemukset, jotka hänen osaltaan huipentuivat mahdollisuuteen johtaa kurssibändiä, Loisto-orkesteria, kurssijuhlassa. Siinä yhdistyivät johtamisen eri osa-alueet aina taisteluharjoituksissa joukkueen kanssa toimimisesta omaan intohimoon, musiikkiin.

Jokilampi sen sijaan muistelee hartaasti legendaarista 25 km pitkää Kirkkojärven pikamarssia: "Eksyimme useaan otteeseen. Siellä nähtiin klassisia temppuja, kuten suon kautta oikaisuja tien sijaan. Loppua kohden, kun porukka alkoi olla aivan rikki, minä ja eräs joukkuetoverini puoliksi kannustimme, puoliksi pakotimme joukkomme ottamaan juoksuaskelia. Osa porukasta ilmoitti vihaavansa meitä, mihin vastattiin, että saa vihata, mutta nyt on mentävä. Viimeisellä kilometrillä yksi kaveri pyörtyi, ja hänet raahattiin kainaloista maaliviivan yli. Maaliin saapui yhtä monta taistelijaa, kuin matkalle oli lähtenytkin, eli suoritus oli onnistunut. Kovin paljon yksityiskohtaisempaa tarkastelua tuo meidän marssimme ei taida kestää."

Marssin jälkeen Jokilampi ja Rauhala hyppäsivät reservin korpraali Arpulan autoon, jonka kyydissä olivat myös kaksi muuta soittokunnan 1/19-saapumiserän RUK:n käynyttä varusmiestä, nykyiset reservin vänrikit Rovasalo ja Grünthal.

Tällä joukolla oli suuntana oman saapumiseränsä aliupseerikurssin TJ0-konsertti. Koska lähtö marssilta oli niin hektinen, täytyi Jokilammen vaihtaa lomavaatteet päällensä auton etupenkillä.

Kumpikaan näistä taistelijoista ei pysynyt palveluksensa jälkeen kauaa erossa sotilasmusiikista. Toisella heistä tuo päivien määrä on laskettavissa kahden käden sormilla. "Olen ollut yhdeksän päivää reservissä. Kotiuduin 2. maaliskuuta 2020 omasta varusmiespalveluksestani, ja samana päivänä minulla alkoi työt Laivaston soittokunnassa, Turussa", kertoo vänrikki Rauhala ja jatkaa: "Elokuun 21. päivä loppui työt siellä, ja 1. syyskuuta ne jatkuivat täällä Varusmiessoittokunnassa."

Kaksikon toinen osapuoli malttoi sentään viettää kesänsä reservissä. "Saavuin soittokuntaan syksyllä opintovapaalla olevan kersantti Hanna Lehmosen viransijaiseksi", avaa Jokilampi, joka itse opiskelee yhteiskuntatieteitä Jyväskylän yliopistossa. Sijaistaminen sopi hänelle, sillä hän ei tällä hetkellä suunnittele suuntaavansa sotilasuralle tai viestinnän alalle, vaikka molemmat ovatkin lähellä sydäntä.

Rauhala puolestaan rakentaisi mielellään itselleen uran sotilassoittokunnissa: "Haaveilen työskentelystä sotilasmusiikin parissa, sekä täällä että eri puolilla Suomea. Minua kiinnostaa soittajan ja kouluttajan tehtävien lisäksi mahdollisesti myös kapellimestarina toimiminen." Rauhala onkin lähtenyt tukemaan unelmaansa opinnoillaan. Hän opiskelee Tampereen ammattikorkeakoulussa soittimensa, baritonitorven, opettajaksi.

Palvelus Varusmiessoittokunnassa voi siis avata ovia uralle sotilasmusiikkialalla tai vähintäänkin tarjota mahdollisuuden kartuttaa työkokemusta Puolustusvoimien leivissä.

Puolustusvoimissa työskentelystä voi hyötyä muullakin tapaa. Voi esimerkiksi saada ystävänsä, kurssitoverinsa ja työkaverinsa kanssa jaettavaksi saunallisen virka-asunnon, kuten Rauhala ja Jokilampi. Soittokunnassa puheenaiheeksi nousseesta saunasta kysyttäessä kuitenkin selviää, ettei se ole käynyt ainakaan liian kuumana. "Häpeällistä, aivan noloa!" parahtaa Jokilampi. "Näin suomalaisena voin myöntää täysin epäonnistuneeni, sillä se ei edes lämpene kerran viikossa", valittelee Rauhala.

Syy sille, että sauna lämpenee tämän parivaljakon taloudessa heidänkin mielestään turhan harvoin, löytynee työntäyteisestä arjesta. Saunominen löytää silti aikansa ja paikkansa myös Rauhalan ja Jokilammen elämistä: "Juhlatilanteissa se tietenkin lämmitetään." ■

KasarmiLIVE

Teksti: Joel Tiainen, Kuvat: Lauri Heroja

Toteutimme kesäkuussa 2020 reilun tunnin mittaisen livestream-konsertin, KasarmiLIVEN. Projekti oli kokonaan varusmiesten toteuttama. Konsertissa nähtiin Viihdeorkesterin ja Showbandin livekeikat sekä tallenteet Rumpuryhmän ja Konserttisoittokunnan esityksistä.

Mietimme toukokuussa Valtteri Koposen kanssa, miten voisimme korvata peruuntuneita kiertueita ja miten saisimme Varusmiessoittokunnan musiikkia koko Suomen kuultavaksi. Ja niin idea livestreamkonsertista lähti kehittymään. Aikataulu projektin toteuttamiselle oli tiukka – projekti toteutettiin käytännössä alusta loppuun kahdessa viikossa. Tuon kahden erittäin työntäyteisen viikon aikana kaikki kokoonpanot saivat tehdä töitä urakalla. Soittavat kokoonpanot harjoittelivat keikkasettejään, Tekniikkatiimi suunnitteli streamin ääni- ja valoteknistä tuotantoa ja Viestintätiimi streamin monikameratuotantoa, sisältöä ja markkinointia.

Konsertti itsessään tapahtui Varusmiessoittokunnan pihassa isolla mobiililavalla. Sitä kuvattiin yhteensä kuudella eri kameralla ja teknisen toteutuksen työryhmä oli iso. Pelkästään streamin videotuotantoon tarvittiin yhteensä 10 henkilöä, joiden lisäksi mukana oli vielä valo- ja ääniteknikot sekä lavamanagerit. Vastaavaa usean kameran tuotantoa ei ollut aikaisemmin tehty Varusmiessoittokunnassa. Jokaisella oli paljon opittavaa, ja muun muassa monikameratuotanto koulutettiin Viestintätiimille alusta loppuun.

Kahdessa viikossa pääsimme suunnittelusta varsinaiseen tapahtumapäivään. Konsertti sujui ilman ongelmia, yhteistyö toimi kokoonpanojen välillä ja lopputulos oli onnistunut. Koska vastaavaa projektia ei oltu aikaisemmin tehty, ei meillä ollut vertailukohtia tuotannolle. Mielestäni asetimme riman seuraavaa vastaavanlaista projektia varten korkealle, kun koko streamin aikana katsojia oli yhteensä yli 6800. Kun huomioidaan vielä se, että useat katsoivat streamia samalta laitteelta, saattaa luku olla huomattavasti suurempi. Tämä oli paljon enemmän, mitä osasimme odottaa. Projekti oli meidän varusmiesten ja henkilökunnan mielestä todella onnistunut!

KasarmiLIVE toimi myös bändien ja Tekniikkatiimin harjoitteluna kesän Kasarmikiertuetta varten. Viihdeorkesteri ja Showband keikkailivat viihdyttämässä kesän saapumiserän alokkaita ympäri Suomea Dragsvikistä Kajaaniin saakka. Kiertue sai alokkaat pitämään hauskaa ja tanssimaan raskaan alokaskauden keskellä. ■

Varusmiehet filistelemässä KasarmiLIVEn kuvaussessioita kesäkuisena päivänä.

AUK

Ensimmäinen

Teksti: Aaro Reiniluoto

Vastassamme olevien reserviläisten tehtävänä oli tiedustella ja selvittää meistä pienimmätkin yksityiskohdat: telttojen sijainnit, tunnussana, päivän luku ja niin edelleen. Meidän tehtävänämme oli taas estää tällainen toiminta keinolla millä hyvänsä. Heti illan alkuun lähdin taisteluparini Simosen kanssa poterovartioon. Hiivimme hiljaa matalana metsän läpi suoraan eteenpäin. Kumpikaan meistä ei muistanut täydellä varmuudella, missä potero tarkalleen oli. Tiesimme vain, mihin suuntaan suunnilleen mennä.

Kompuroituamme aikamme pimeässä korvessa löysimme poterolle täysin sattumalta. Vahtivuoron pitäjä Säynäjäkangas istui poteron pohjalla ja katseli tarkkaavaisena ympäröivää aluetta. Ilmoitin kuiskien, että minä ja Simonen jatkettaisiin tästä eteenpäin. Säynäjäkangas nousi tyytyväisenä, poistui poterosta ja lähti matkaamaan kohti telttoja.

Minuutti minuutilta tunsin oloni yhä vainoharhaisemmaksi. Rinnettä katsoessani näin varjojen liikehdintää kaikkialla. Pimeänäköä parantaakseni suljin silmäni ja avasin ne uudelleen. Varjot osoittautuivat oksiksi, kitukasvuisiksi kuusiksi ja kiviksi.

Yllättäen Simonen tarrasi selästäni ja veti minut lähemmäs. Tulppaani raottaen kuulin hänen sanovan: “Joku koputtaa tuolla.”

Empien mutta oikeaoppisesti kysyin tunkeilijaa tunnistautumaan ja kertomaan tunnussanan. “KORVA!”, huusi tunkeilija. Kehoni veltostui helpotuksesta, sillä kyseessä oli onneksi oma taistelija. “Lääke”, vastasin huojentuneena. Rojahdin levollisesti selälleni poteron pohjalle tuijottamaan tähtiä. Niiden tuike ja etäisyys laskivat stressitasojani roimasti. Tunsin oloni taas normaaliksi. Seuraava vartiomies saapui, ja vanhempana taistelijana sain lähteä ensin.

Tuli paloi kamiinassa kuin napalmi ja lämmitti mukavasti. Makoilin yksikseni hiljalleen kuumenevassa teltassa, kun kuulin jälleen laukauksia jostain kaukaa. Nappasin aseeni, puin taisteluliivin ylleni ja lähdin rynnistämään kohti omaa lähivartiopistettäni. Oman monttuni löydettyäni ryhdyin vartioimaan vallitsevaa metsän mustuutta.

Keskiyön jälkeen hälytyksiä tapahtui vähän liiankin usein. Noin 20 minuutin välein juoksimme mäkeä ylös asemiimme vahtimaan kauas kantautuvaa valottomuutta ja sitten taas takaisin telttoihin. “Eih”, vaikeroi Vähätalo herättyään taas laukauksiin: “Nuo reserviläiset voisivat vaikka mennä töihin.”

Kello kahden jälkeen aamulla alkoi minun ja Simosen kiertoparivartio. Heti alkuun saimme kuulla, että olimme epäonnistuneet illan tehtävässä. Reserviläiset olivat onnistuneet selvittämään pienimmätkin yksityiskohdat meistä: telttojen sijainnit, tunnussanan, päivän luvun ja niin edelleen. Tämä ei tietenkään tullut kenellekään yllätyksenä. Kuuroina ja sokeina huutelimme toisillemme käskyjä ja kysymyksiä niin, että metsä kaikui.

Kaikkeen kyllästyneinä Simonen ja minä tallustelimme ympäri teltta-aluetta. Pysäytimme jokaisen vastaantulijan tarkastusta varten, sillä meillä ei ollut parempaakaan tekemistä. Tavoitteenamme oli kuluttaa kaksi tuntia niin nopeasti kuin mahdollista. Pian kuitenkin kanssataistelijoidenkin kiusaaminen alkoi tympimään. Mikään ei tuntunut enää miltään. Tunsin itseni kovin tyhjäksi ja turhaksi.

Telttaan oli mukava palata. Tuli roihusi kamiinassa, Vähätalo kuorsasi ja lyhtykin roikkui kirkkaana katossa. Väsyneenä lahosin maantasolle ja valmistauduin lähtemään unten maille loppuyöksi. “Tuskin kukaan tollo enää ampuu. On jo kovin myöhä”, ajattelin uupuneena. Samalla sekunnilla kuulin laukauksia metsästä. “Eiih!”, huusin epätoivoisena, “En varmasti mene. En missään nimessä.” Ryhmäni kuitenkin kovana vaativat, että minunkin pitäisi mennä. Potkittuaan minua aikansa hereille jouduin suostumaan heidän vaatimukseensa. Keräsin kamppeeni ja säntäsin ulos. “Viel´, ystävät, viel´ yksi ryntäys!”, huusin ja lähdin juoksemaan viimeistä kertaa pilkkopimeään metsään. ■

JoHa - läpi keltaisen savun

Teksti: Elmo Hurskainen, Kuvat: Julia Röyttä, Antti Hintikka

Varusmiessoittokunnan saapumiserän 1/2020 aliupseerikurssin oppilaiden koetteleminen johtamisharjoituksen eli JoHa:n soveltavassa vaiheessa ei päättynyt hälytysrikkaaseen yöhön. Vaikka hiljalleen lisääntynyt valon määrä helpotti toimintaa ja vähensi partioinnin tarvetta, ei varusmiehillä ollut juuri aikaa levätä tai murkinoida ennen kuin kohonneen vihollisuhan takana piilleet reserviläiset näyttivät kyntensä.

Kun käsky syöksyä puolustusasemiin tuli, ei voinut enää aikailla. Allekirjoittaneella jäi pakkastakki yön vartiovuorojen jäljiltä päälle, ja sen kyllä huomasi taisteluiden alkaessa. Kun talvitakin riisumiselle muiden suojatessa löytyi vihdoin hetki, oli olo kevyt kuin keijukaisella. Varusteiden tai repun painon huomaaminen oli loppupäivänä ajoittain jopa vaikeaa!

Aamupäivän taisteluissa tarmokas, runsaslukuinen ja ammattitaitoinen reserviläisistä koostunut "keltainen vihollinen" onnistui tavoiteasemiensa saavuttamisessa ja aliupseerikurssin varusmiesten joukkojen pakottamisessa etäämmälle. Saavutuksiinsa tyytyväiset reserviläisjoukot kariutuivat kuitenkin aliupseerioppilaiden vielä jatkaessa matkaansa suon yli.

Vastaisku

Madaltuneen vihollisuhan myötä aliupseerikurssin taistelijat saivat korvaamatonta aikaa menetettyjen asemien uudelleenvalloittamisen suunnitteluun ja joukkojen huoltoon. Monet varusmiehistä, joista osa ei ollut saanut edellisenä yönä silmäystäkään unta, käyttivätkin tämän ajan tehokkaasti leväten ja keräten voimia vastaiskua varten.

Osana hyökkäysvalmisteluja pieni mutta uhmakas aliupseerioppilaiden tiedusteluosasto lähti hankkimaan tietoa vihollisesta. Arvokkaan informaation keräämisen lisäksi osa osaston varusmiehistä onnistui esimerkiksi livahtamaan vihollisen vartioasemaan näiden huomaamatta. Koska kyseessä oli vain harjoitus, selvisivät poterostaan hieman nolosti yllätetyt reserviläiset pelkällä säikähdyksellä.

Päivä huipentui aliupseerikurssilaisten hyökkäykseen. Epäsuoran tulen pehmentämä vihollinen joutui irtaantumaan asemistaan nopeasti, olihan varusmiesten etenemistahti rivakka. Aliupseerioppilaiden ryhmät ottivat vuorotellen entisiä vihollisasemia haltuun määrätietoisesti ja epäröimättä.

Teiden ja kenttien tahdikkaasta ylittämisestä savuheitteiden keltaisen savun suojassa vihollistulen alla on epäilemättä muodostunut upeita ja unohtumattomia muistoja varusmiesten mieliin.

Hyökkäystaistelun loppua kohden tavoitetasa alkoi jo siintää varusmiesten silmissä, eikä taistelupuhti näyttänyt merkkejä laantumisesta. Jokainen pääsi kuitenkin vetämään syvään henkeä hieman ennen varsinaista maaliviivaa, kun “TULI SEIS” -huuto kajahti ilmaan. Savun hälvettyä selvisi, että yhä vahvan varusmiesjoukon vastassa tavoitetasaa olisi ollut puolustamassa enää vain kourallinen reserviläisiä.

Kova työ palkitaan

Johtamisharjoituksen soveltavan vaiheen päättyneeksi julistamisen jälkeen alkoi käytännön järjestelyistä huolehtiminen. Päivän kääntyessä iltaan pääsivät kaikki osallistujat riisumaan simulaattoriliivinsä ja

keventämään reppunsa sekä kääntämään katseensa tulevaan. Reserviläisille tämä tarkoitti rakkaan M05-maastopuvun pois päältä riisumista, muiden varusteiden palauttamista ja takaisin siviilielämän pariin suuntaamista. Myös varusmiesten tulevat toimet olivat selvät: ensin lepoa, sitten kohti edessä odottavia uusia haasteita.

Hyvin taistelleiden reserviläisten kotiuduttua pääsivät ansiokkaasti rankan harjoituksen selättäneet varusmiehet hiljentymään kenttähartauteen. Alkuillan käännyttyä alati pimeneväksi yöksi meidät palkittiin vielä sotilaskotiauton antimilla ja nukkumapaikalla sisätiloissa. Vaikka puolijoukkueteltan tunsi jo melkein kodikseen ja vaikkei maastopatja betonilattialla ehkä kuulostakaan kovinkaan houkuttelevalta, me taisimme kaikki olla melko tyytyväisiä järjestelyyn. Harvoin on munkki ja kaakao maistunut yhtä hyvältä! ■

BÖGÖ 2 - Viimeisestä voittajaksi

Teksti: Lauri Liimatainen, Kuvitus: Emilia Morfin Venäläinen, Kuva: Julia Röyttä

Aamu Hälvälän kolmensadan metrin ampumakatoksessa alkoi varhain reservin vänrikkien herätyksellä. "Joha jatkuu!" -huuto kaikui ympäri käytävää ja väsyneet taistelijat nousivat ylös makuupusseista hämmentyneinä. Ryhmämme ei ollut kuitenkaan väsynyt. "Bögö 2" nousi hymy huulillaan valmiina päivän marssiin. "Ei paina missään ku on niin saakelin motivoitunut", sanoivat kaikki yhteen ääneen ja siirtyivät valmistelemaan itseään marssia varten.

Kaikki tunsivat meidät nimellä "Bögö 2", joka on ryhmämme kehittämä lempinimi meille määrätylle koodinimelle "Bravo 2". Itse JoHa:n aikana emme saaneet käyttää kyseistä nimeä reservin vänrikkien kiellosta johtuen, mutta marssilla päätimme niskuroida.

Suuri koettelemus alkaa!

Marssille lähtö koitti, ja siirryimme lähtöpisteelle. Yliluutnantti Suutariselta saimme radiopuhelimen ja kartan, ja vänrikki Mäkäräinen ojensi meille motivaatiohalon lähettäen meidät matkaan. Valitettavasti joukkomme joutui lähtemään vajaamiehityksellä. Menetimme Onni-Kalle Ojasen, maailman pisimmän huilistin, JoHa-rännin aiheuttaman liiallisen sykkimisen vuoksi. Toinen puuttuva taistelija oli tekniikkatiimin hiljainen sankari Leevi Mustikkamaa. Emme kuitenkaan antaneet tämän haitata, sillä pidimme heidät ajatuksissamme mukana koko marssin ajan.

Ensimmäinen rasti löytyi varsin helposti ja nopeasti. Saimme siitä paljon intoa ja motivaatiota, jota meiltä ei alun perinkään puuttunut. Rasti suoritettiin varsin mallikkaasti ja lähdimme sieltä itsevarmoina kohti seuraavaa rastia, joka sijaitsi lähellä. Emme kuitenkaan osanneet arvata, että olimme jo näiden kahden rastin välissä eksyneet. Rasti ja sen löytäminen tuottivat meille hankaluuksia, mutta emme lannistuneet. Rastilta lähtiessämme sitä pitänyt kersantti Rautasuo kannusti meitä huutamalla perään: "Ainakin teillä on mahtava ryhmähenki!"

Vika ei ole suunnistajassa, vaan valtion kompassissa!

Bögö 2 tuli tunnetuksi mahtavasta suunnistustaidostaan. Marssimme nopeasti – ja aina vähän väärään suuntaan. Kuljimme kivikkoisia jyrkänteitä pitkin, ylitimme kaksi suota ja eksyimme siviilialueelle. Päästyämme seuraavalle rastille ilomme oli sanoinkuvaamaton. Valitettavasti kiertoreittimme vaativat veronsa ja veivät meiltä rakkaan itä-helsinkiläisen legendamme Elmo Kotron.

Koko marssin parhaaksi osoittautui kapteeni Perälän pitämä rasti, jossa tehtävänä oli esittää musiikkiesitys prikaatin komentajalle. Saimme suunnitteluun aikaa kolme minuuttia, käytimme siitä puolet ja ilmoitimme itsevarmoina olevamme valmiita. Esityksemme sisälsi diskotanssin perusteet arabialaisen laulutyylin ja rynnäkkökiväärin rummutuksen säestämänä. Lienee sanomattakin selvää, että "komentaja" piti esitystä ylivoimaisesti parhaana.

Loput rastit sujuivat mallikkaasti, vaikka aurinko olikin ehtinyt laskea ennen maaliviivan ylittämistä. Ryhmämme tuloa ei voinut olla huomaamatta, sillä kannustushuutomme kuuluivat kauas. Päästyämme perille kokoonnuimme piiriin ja nostatimme tunnelmaa kajauttamalla matkan aikana keksityt marssihuutomme.

:,:Kun Bögö 2 on marssilla:,:
:,:kaikki rastit löytyvät:,:
:,:Bögö 2 on voittaja:,:
:,:Kassulla syödään bögöjä:,:

Kun mä huudan bögö,
te huudatte kaksi, hei.
Bögö - kaksi!
Bögö - kaksi!

Oi bögö on - oi bögö on,
oi bögö on - oi bögö on,
oi bögö on niin ihana.
On meillä vettä, hauskaa ja bögöjä.
Oi bögö on niin ihana!

Illan viimeiseksi koitokseksi saimme kohdata hyytävän Työtjärven. Kävelimme käsi kädessä marssivarustus päällä huutojamme kailottaen päät kylminä veteen. Pitkän ja tapahtumarikkaan päivän palkitsi lämmin sauna.

Viimeistä viedään, miehet!

"Joha jatkuu!", kaikui jälleen kerran käytävillä ja väsyneet taistelijat kiemurtelivat makuupusseista. Lukuunottamatta Bögö 2:ta, joka tietysti nousi ensimmäisenä hymy huulilla valmiina uuteen päivään. Pakkasimme ripeästi, söimme aamupalan ja lähdimme matkaan. Edessämme olivat viimeiset kymmenen kilometriä. Aamuhämärässä marssittiin autotietä kohti Messilän mäkeä, jossa meitä odotti viimeinen koettelemus – pikamarssi mäen päälle.

Vaikka varsinaisesta marssista ei välttämättä arvaisi, ensimmäinen ryhmä mäen päällä oli Bögö 2! Taistelijamme nousivat sankarillisesti yhtenä joukkona mäen päälle. Voitonriemua oli sanoinkuvaamattoman vaikea käsittää. Voitolla ei ollut matkan aikana suurta merkitystä. Olimme voittaneet kilpailun kauan sitten, kun päädyimme rakkaimpaan ryhmään nimeltään Bögö 2.

Koko reissu oli varsin tapahtumarikas ja olimme oppineet sen aikana paljon, kuten sen, ettei Puolustusvoimien kompasseihin kannata luottaa sokeasti. Kasarmilla Bögö 2:ta odotti ansaittu "Paras ryhmähenki" -palkinto, joka kruunasi tämän todellisen Via Dolorosan. ■

Metsä 101

Kuinka selvitä kahden viikon metsäreissusta ilman, että ynnykkä yllättää?

Teksti: Martta Luoma, Kuvat: Tuomas Puranen

"Fake it 'til you make it! Hymyileminen ja hyvän yhteishengen valaminen kantaa pitkälle!" - oppilas Morfin Venäläinen

Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssi on kuluneena vuonna viettänyt 46 yötä metsässä, eli liki seitsemäsosa palveluksesta on ihasteltu metsämaisemia Hälvälässä ja Hätilässä. Osa taistelijoista pääsi osallistumaan myös virka-apuun Uudenmaan rajalla maalis-huhtikuussa, ja puolijoukkueteltassa sielläkin majailtiin. Tällä metsäkokemuksella voimme ylpeydellä todeta olevamme sopeutuvainen ja tehokkaasti erilaisissa olosuhteissa toimiva sotilassoittokunta, olemmehan sentään treenanneet kuviomarssia Hätilässä ja Kalevala-sarjaa Hälvälässä. Taisteluharjoituksiakin meillä on tietysti takana, mutta erityistä ovat olleet juuri nuo ylimääräiset, koronan takia metsän siimeksessä vietetyt viikot, jolloin mukana on rynnäkkökiväärin lisäksi kulkenut soitin tarvikkeineen.

Kysyin palvelustovereiltani, mitkä asiat tekivät heidän sammalen- ja savuntuoksuisista metsäaamuistaan mukavampia. Sain lukuisia vastauksia erilaisista henkilökohtaisista mukavuuslisistä, jotka paitsi parantavat elämänlaatua, myös piristävät ja tarjoavat tekemistä maastossa. Tärkeimmäksi nousi kuitenkin hyvä asenne, pienistä asioista nauttiminen ja hyvän yhteishengen luominen. Ja tottakai, oppilas Korhosen sanoin: "Kannattaa nauttia luonnosta!"

Herkkuja ja vara-akkuja energiavajeen varalle

Tutuin ja turvallisin keino tehdä maastossa rymyämisestä mukavampaa on varmaankin karkkipussi tetsarin taskussa. Myös vaahtokarkit ja makkarat ovat olleet iltanuotiolla tai kipinävuorossa kovaa valuuttaa. "Mässyä kannattaa ottaa mukaan enemmän kuin jaksat syödä" on oppilas Hytösen vinkki, ja ihan ymmärrettävästi, sillä metsässä suklaalevyn loppuminen tunnetusti kirpaisee hieman tavallista enemmän. Jos kännykän päättää ottaa mukaan, oppilas Ojasen neuvo on ottaa mukaan "satadantuhannen milliampeeritunnin edestä vara-akkuja". Tämä siis ainakin jos harjoitus kestää kaksi viikkoa. Toisaalta avartavaa voi olla myös viettää aikaa luonnon rauhassa tavoittamattomissa, sillä oppilas Peltolan sanoin: "Jos on kova äijä, jättää kännykän kassulle". Jos haluaa vaihtoehdon somettamiselle, hyvää ajanvietettä on myös lukeminen. Oppilas Sundström kertoo lukeneensa metsässä yliopiston matematiikan pääsykokeisiin, mutta suosittelee kuitenkin muille jotain kevyempää luettavaa.

Tyyny metsään ja muita mahtavia ideoita

Moni käyttää tyynynä pikkureppuun pakattavaa pakkastakkia, ja se toimiikin väsyneen taistelijan päänalusena vallan mainiosti. Oppilas Ojanen kertoo kuitenkin innostuneesti, kuinka hän otti oppilas Pietarisen vinkistä tyynyn mukaan AUK:n harjoituksiin. “Tyyny mahtuu kätevästi makuupussin suojapussiin! Siis vielä makuupussin lisäksi”, kertoo Ojanen. Oikean ja säänmukaisen varustuksen merkitys taistelijan toimintakyvyn ylläpitämisessä kerrataankin moneen kertaan jo peruskoulutuskaudella. Käytännössä se opitaan kuitenkin vasta silloin, kun päivän suunnistamisen jälkeen luminen, tiheä metsä on kastellut M05-maastopuvun läpimäräksi, eikä “varanollafemmaa” löydy isosta repusta. Kannattaa siis pakata vaihtovarusteita maastopuvusta hanskoihin. Oman tupani ehdoton suosikkivaruste metsässä on villakerrasto eli tuttavallisemmin “nalle”. Erityisesti suosittelemme nallen pukemista aamukolmen kiertoparivartioihin kylmällä ja sumuisella Hälvälän harjoitusalueen lippukentällä.

Asenteella jokainen päivä

Aamut niin kasarmilla kuin Hälvälän perämetsissä painavat hyvässä porukassa vähemmän. Kun kannustaa ja tsemppaa muita, myös oma fiilis paranee. Oppilas Morfin Venäläinen kertoo nauraen ryhmänsä JOHA-marssista (josta voi lukea lisää tämän lehden sivuilta 27-28), ja korostaa, kuinka hyvän yhteishengen valaminen ja hymyileminen auttaa pitkälle. “Kun tarpeeksi hoettiin, että me jaksetaan kyllä, se ihan oikeasti teki paremman mielen”, Morfin Venäläinen muistuttaa. Muutama ylimääräinen marssikilometri tai edes komppanian siirtäminen Riimun takamaastoon ei paina ihan niin paljoa, kun se tehdään yhdessä ja asenteella. Ja jos jonain aamuna ei jaksa hymyillä, voi muistaa oppilas Aaltosen sanat: “Jollain muulla menee kuitenkin aina huonommin”. ■

Ei se määrä vaan se laatu!

Teksti: Veeti Kainulainen, Kuvat: Olli Erlund, Sonja Kohtala, Lauri Liimatainen

Aliupseerikurssin jälkipuolisko alkoi pitkän odotuksen jälkeen lokakuun lopussa, ja pääsimme jälleen työskentelemään musiikin parissa omilla erityisaloillamme. Soittajien, kapellimestarien, viestinnän ja tapahtumatuotannon tavoitteena oli saada jälleen kerran eetteriin laadukkaita esiintymisiä erilaisilla kokoonpanoilla. Erona E-kauteen oli kuitenkin se, että kaikki ohjelmistosta keikkabusseihin ja mainoksista keikkajärjestykseen oli tehtävä itse. Jokainen oppilas kantaa vastuunsa jostain osa-alueesta: joku vastaa sektionsa vireestä kappaleen aikana, toinen järjestää keikan mainokset keikkapaikoille ja kolmas varmistaa, että soittava osasto saa ruokaa joka päivä.

”AUK kakkosen” valmistelu alkoi joillakin linjoilla jo sitä edeltäneellä VMP-jaksolla materiaaliin tutustumisen ja tulevaan tehtävään orientoitumisen parissa. Varsinainen työsarka alkoi välittömästi kasarmille palatessa, jossa meitä oppilaita odottivat niin päivittäiset soittoharjoitukset kuin lukemattomat koulutuksetkin. Eri alojen ammattilaiset tarjosivat ammattitaitoaan esimerkiksi markkinoinnin, ergonomian, monikamerastreamin järjestämisen ja esiintymisjännityksen kanssa elämisen saralla. Kaikki tähtää lopulta siihen, että meillä olisi hyvät valmiudet toimia itsenäisesti tehtävissämme.

Pientä ja kaunista

AUK:n keikkakausi pyörähti käyntiin pienempien kokoonpanojen esiintymisillä. Hattulan Juteinitalolla pidettiin kolme matineaa, joissa kuultiin monenlaisia esityksiä käyrätorvikvartetista kamarijousiin ja marimbasoolosta lauluyhtyeisiin. Syksyn Värejä -nimeä kantanut matineasarja tarjosi kaivattuja tilaisuuksia esiintyä yksin tai pienemmillä kokoonpanoilla, jolloin äänenjohtajien luovuus pääsi virtaamaan toden teolla. Kukapa ei jäisi kaipaamaan esimerkiksi atonaalista Cicciolinaa jousille sovitettuna?

Lyömäsoitinäänenjohtajat jakoivat tänäkin vuonna Vääpeli Kauppilalta saatuja oppeja ympäri maata. Reissaaminen ei vallitsevan tilanteen vuoksi ollut mahdollista, joten rumpalit kokosivat Rumpuryhmän perusteet -webinaarisarjan, jota lähetettiin viikoittain YouTubessa. Jokainen lyömäsoittaja suunnitteli ja johti oman webinaarinsa, ja kapularallin saloihin olikin entistä helpompaa tutustua pienellä kynnyksellä kotisohvilta.

Bändibäng!

Bändilinjalla oli tänä vuonna poikkeuksellisen paljon soittajia, mikä mahdollisti erilaiset soundit ja monipuolisen musiikin tuottamisen. Soittamisen lisäksi bändilinjalla korostui bändin ohjaaminen ja kappaleiden sovittaminen. Ensimmäinen isompi haaste oli Kangasala-talolla pidetty ProG-konsertti, jossa esitettiin progressiivista rock-musiikkia. Varusmiehet sovittivat suurelle kokoonpanolle niin King Crimsonia kuin Anssi Tikanmäkeä, ja loppuunmyyty konserttikokonaisuus tarjoili katsauksen progen klassikoihin ja uusiin tuulahduksiin.

Perinteikäs Joulupop-kiertue saatiin järjestää, vaikka kiertueelta jäikin pari paikkakuntaa väliin tiukentuneiden rajoitusten takia. Sosiaalisessa mediassa jaetut railakkaat trailerit ja niistä huokuva joulumieli houkuttelivat katsomoihin väkeä. Aikaa jäi myös pienimuotoiselle esiintymiselle Haminan Joulun taikaa -tapahtumassa. Pieni osasto soittajia ja tekniikkaa osallistui lisäksi Laivaston soittokunnan Navy Rocks -konserttisarjaan, jossa he esiintyivät mm. Pete Parkkosen ja Jennie Storbackan kanssa. Konsertin taltiointi päätyi myös televisioon itsenäisyyspäivänä!

Puhku ja puhalla!

Puhallin- ja lyömäsoitinäänenjohtajista koostuvaa puhallinorkesteria johtavat kapellimestarioppilaat, ja kokoonpanon ensimmäinen esiintyminen oli Kevyellä käyntiin -viihdekonsertti Hyvinkäällä. Viihteellisen puhallinmusiikin lisäksi konsertin toiselle puoliskolle mukaan liittyi bändilinja, ja laulusolistit tulkitsivat rohkeasti Ultra Brata ja Aki Sirkesaloa. Bändin ja puhallinorkesterin muodostamasta kokoonpanosta saa esille laajaa soundia, ja kompin mukanaolo tarjoaa erilaista haastetta myös kapellimestareille.

Kovin haaste oli silti kertausharjoitusviikko, jonka aikana esitettiin kahta eri ohjelmistoa reserviläisten tukemina. Vallitsevien olosuhteiden johdosta neljä livekonserttia muutettiin streamkonserteiksi, mutta virtuaalimuodossa Jouluksi kotiin- ja Isänmaalle-konsertit tavoittavat yleisöä entistä laajemmin ympäri Suomea. Isänmaalle-konserttia seurasi livenä jopa yli 1 500 ihmistä yhtä aikaa!

Joustavat jouset

Jousisoitinten äänenjohtajat ovat todellisia monitaitureita. Oman kirkkokonserttinsa lisäksi jousisoittajat osallistuivat tiiviisti bändilinjan toimintaan ja kunnostautuivat erityisesti sovittamisessa. Erilaisia sovituksia saatiin niin matineoihin kuin muihinkin konsertteihin, ja edellä mainitussa Hämeenlinnan kirkkokonsertissa esitettiin myös oppilas Lönnbergin oma sävellys.

Yhdessä olemme enemmän

Eri kokoonpanojen omien konserttien lisäksi toteutimme useita yhteisproggiksia. Aiemmin mainituissa matineoissa esiintyi muusikkoja kaikilta äänenjohtajalinjoilta, eikä puhaltajien viihdekonsertti olisi onnistunut ilman bändilinjaa. Suuri yhteispanos oli myös Riihimäellä pidetty Kauneimmat Virret -konsertti, jossa kuultuja kappaleita sovittivat niin puhaltajat, jousisoittajat kuin kapellimestaritkin. Jousisoittajat ovat myös olleet todella aktiivisesti bändien mukana Joulupop-kiertueella sekä ProG-konsertissa.

Vaikka vuoden keikat ovatkin pikkuhiljaa takana, ei soitto monnarissa lakkaa. Reservin aurinko paistaa jo horisontissa. Sitä on hyvä juhlistaa vielä viimeisellä esityksellä. Show must go on! ■

Meidän jengi

Kuva: Kristian Jokinen

Arttu Aaltonen, Tampere

lyömäsoittimet, äänenjohtajalinja

Rohkeasti itsensä ilmaiseva, pieni ja pippurinen, sipulijauhepurkista urheilujuomia nauttiva lyömäsoitintaiteilija, jonka iloisen motivoitunutta ja POSITIIVISTA asennetta tavallisesti vakava rumpuryhmä kaipaa.

Onni Elo, Riihimäki

alttoviulu, Jousiorkesteri

Jousiorkesterin alttoviulusektion varaäänenjohtaja ja tuvan 2 asukas. Elolla on pinkka aina ensimmäisenä valmiina, ja sotkusta mukaan lähtee lihapiirakka ja Pepsi.

Asmo Ahorinta, Vantaa

saksofoni, bändilinja

"Arhinmäki" on yritteliään innokas sekä sotilashommissa että musamaailmassa. Ammuntatarkkuus kehittyy joka kerta ja hän hallitsee kaikki moodit ja asteikot. Jamittamisessa ja sipaamisessa useita lempinimiä kantava sotilas kerää kehut suomalaisen tuimaan tyyliin.

Sorja Eloranta, Turku

saksofoni, Konserttisoittokunta

Tämä tupa kolmosen legally blonde sporttimuija ei turhia kainostele. Sorja on suorasanainen, huokuu itsevarmuutta ja tietää hiustenhoidosta melkein kaiken!

Lauri Aila, Helsinki

pasuuna, Konserttisoittokunta

Filosofinen ja rationaalinen ajattelija. Särmikkyys ja tunnollisuus tekemisessä eivät jääneet muilta piiloon, ja Ailan varusmiesillat piristivät yksikön arkea. Schrödingerin AUK-taistelijana Aila oli myös yksikön kiistattomia memelordeja, jonka kekseliäs huumori höristytti vakavimpiakin humppamuusikoita.

Olli Erlund, Espoo

kitara, Showband, viestintälinja

Peloton parrankasvattaja sekä urhea soturi. Arvostettu diplomaatti, jolta löytyy lihaksia. Taide elää syvällä hänen sisimmässään, sillä hän on sekä urhea bardi että taitava maalari. Hänen kynästään ovat monet kiesit ja kimmat syntyneet. Erlund on myös aina valmiina auttamaan tilanteessa kuin tilanteessa.

Leevi Antelo, Lapua

eufonium, viestintä, tapahtumatuotantolinja

Tämä supliikki monitoimimies tunnetaan useiden persoonallisten lausahdusten isänä, joista suurin osa on painokelvotonta tekstiä. ''Se on reenin puutetta''. Antelo on soittokunnan yleismies, joka etsitään aina silloin, kun itsellä meinaa mennä sormi suuhun.

Nicolas Frimodig, Tampere

laulu, Viihdeorkesteri

Musikaalihörhö. Uskomaton laulaja, joka pukeutui usein joko pinkkaan tai pakkastakkiin. Järkytti tupalaisiaan heti ensimmäisinä palveluspäivinä hankkimalla itselleen agressiivisen oksennustaudin.

Tuomas Aro-Heinilä, Kangasala

viestintälinja

Aro-Heinilä on viestinnän raudanluja ammattilainen, joka taitaa kuvaamisen ja editoinnin. Vaikka hän onkin tuvan 12 ikänestori, heittäytyy hän typeriin juttuihin ihan yhtä riehakkaasti kuin muutkin apinat.

Martin Granström, Turku

viulu, Jousiorkesteri

Sisäsiisti kaveri, jonka huumori ei koskaan petä. Taitava viuluniekka, jonka viritysääni on kuulaan solistinen. Granström on luonnossa (erityisesti sipan aikana) viihtyvä saariston lapsi. Luontainen Rambo. Uskottava merirosvo.

Jimi Asikainen, Tampere

Viestintätiimi

"Sikanen" tunnetaan rakkaudestaan iltapalaa kohtaan. Screen-asiat hoituu. Motivaatio uuden oppimiseen tai tyttöystävän kanssa puhumiseen ei tunnu loppuvan ollenkaan.

Oona Haahti, Rovaniemi

klarinetti, äänenjohtajalinja

Hullunhauska tonttutyttö straight outta Kittilä. Tuunaa kaapin kuin kaapin uuteen uskoon. Klarinettisektion lapsenvahti (Sundströmille), helkkarin ahkera ja vaatii itseltään paljon. 100% lappilainen.

Elis Hakola, Turku

sello, Jousiorkesteri

Tämä mainekkaan Gona-kvintetin letkeä sellisti saavutti heti tupalaistensa ihailun ja kateuden maagisilla punkan-tekotaidoillaan, uskomattomilla tanssimooveilla sekä Louis Amstrong -imitaatioilla. Kätteli komppanian päällikköä kimono päällään.

Lauri Heroja, Lahti

Viestintätiimi

Heroja on energinen ja impulsiivinen mediamuumi, jonka positiivisella energialla voisi kantaa vaikka koko yksikköä viikon. Kuvaamisessa Heroja on ”ihan miehisen hyvä”ja editointia siivittää moderni country-musiikki ja lausahdukset ”Voi Tero” ,”Ei mies” ja ”Nyt burgeroi huolella voi deudi”.

Jere Hartikainen, Espoo

laulu, Viihdeorkesteri

”Marshaben” Hartikainen tunnetaan yksikkömme äänittävänä kivääritaiteilijana ja teatterifanaatikkona. Tämän lisäksi Hartikaisen sydän sykkii Eila Aarnokselle, jolla oli suuri vaikutus tämän palvelusmotivaatioon. Palveluksen loppuhuipennukseksi heistä tuli myös Fb-kavereita!

Veeti Hietala, Jyväskylä

lyömäsoittimet, äänenjohtajalinja

Soittokunnan groove-rumpalin kaappi pursuaa usein suklaata ja kapuloita. Ainoastaan Smash-tappiot pysäyttävät hänen positiivisen energiansa välittymisen.

Antti-Jussi Hautala, Vesilahti

trumpetti, äänenjohtajalinja

”A-J” tasapainottelee päivittäin suurten kysymysten välillä. Menisikö illalla soittamaan, frisbeegolfaamaan, salille, sotkuun vai jäisikö tupaan väittelemään tupalaisten kanssa mitä turhimmista asioista?

Anton Hietikko, Tampere

kirjuri, tapahtumatuotantolinja

Hietikko on terävä, nopeasti asiat omaksuva lukkoseppä. Tenkasen laulut sujuvat kuin rasvattu. Hietikko heittäytyy vaikka jalkansa uhalla uusiin haasteisiin ja motivaation (painostuksen) ansiosta puolen vuoden miehestä kuoriutui todellinen sotilasmusiikin panssarihuoltomies.

Sasu Haveri, Ikaalinen

lyömäsoittimet, Konserttisoittokunta

Valveilla ollessaan Haveri valloitti Leken lenkkiä ja rakasti käsilautasten soittoa. Nukkuessaan häntä ei herät-tänyt edes ”konskin” sulosoinnut, sipan aikana huudettu huomio tai MAP:pilaisten kolistelu hiljaisuuden jälkeen.

Antti Hintikka, Pälkäne

viestintälinja

Hintikka on tuvan 12 tuorein vahvistus suoraan Maavoimien esikunnasta, jolla ”Muskariin” saapuessaan oli takana vain 1 metsäaamu 9 kuukauden ajalta. Palveluksestaan Mikkelissä Hintikka ansaitsi suklaapoika-arvonimen. Häntä vastaan ei parane niskuroida.

Max Helin, Helsinki

baritonisaksofoni, Konserttisoittokunta

Tämä todellinen Mr. Worldwide jaksoi viihdyttää tupalaisiaan mustalla huumorilla ja satunnaisella palvelusmotivaation puutteella. Varsinkin pinkan teko aiheutti usein ongelmia. Videotykin asennus taas luonnistui.

Elmo Hurskainen, Oulu

viestintälinja

Akateemiselle uralle tähtäävä Hurskainen on sotilaskotiosaston vakiojäsen. Hän ei ole pakkiruuan ylin ystävä, mutta onneksi sotkulaskut voi pistää firman edustuskuluihin. Hurskainen ei kuvia kumartele, vaikka onkin yksikön kuopus.

Aila Henriksson, Espoo

viestintälinja

Tupa kolmosen särmä keltanokka. Iloinen kaartinjääkäri, jonka työteho ei jätä ketään kylmäksi. Jaksaa aina jäpittää ruokailuun samalla kun muut tupalaiset vielä tekevät pinkkojaan. Se toinen Aila.

Aarni Hytönen, Tampere

trumpetti, äänenjohtajalinja

Oiva eli Aarni on hyvä esimerkki siitä, että mikä tahansa asia käy päähineenä. Tämän suuren koripallon ystävän lempipuuhaa ovat asioiden heittely ympäriinsä ja kahvin juonti. Aarni on reilu ja empaattinen kaveri. Hänet tunnetaan hyvistä meemeistä, hämäläi-sestä hitaudesta ja hihittelystä.

Perttu Hytönen, Viitasaari

viulu, Jousiorkesteri

Syyskuussa kotiutunut Hytönen tunnettiin särmänä kiväärinheittäjänä, särmimpänä II-viulistina ja ylipäätään ensiluokkaisen hyvänä jätkänä. Legenda kertoo, että hän muuttuu toisinaan täydenkuun aikaan hirviömäiseksi monnigobliniksi.

Eelis Karjalainen, Kuopio

viulu, äänenjohtajalinja

Aamuihmisenä sekä yksikön taidokkaimpana pullanlämmittäjänä tunnettu Karjalainen viihtyy parhaiten släbäreissä. Hänen kaappinsa sisältö on usein sen ulkopuolella. Karjalainen pettyi kovasti kuullessaan RUK:n peruuntumisesta.

Veera Hännikkälä, Helsinki

sello, Jousiorkesteri

Veera on sydämellinen haaveilija, joka löytää asiasta kuin asiasta positiivisen puolen. Tämä luonnonlapsi on aina yhtä huomaavainen ja löytää keskustelunaiheita kenen tahansa kanssa.

Tuukka Katajamäki, Espoo

pasuuna, Konserttisoittokunta

Pasuunasektion hujoppi, jolle itsenäinen harjoittelu tarkoitti kahvihetkeä monnarin aulassa tai pasuunaluokan patjalla nukkumista. Olisi ehdottomasti halunnut soittaa Kalevala-sarjaa vielä enemmän.

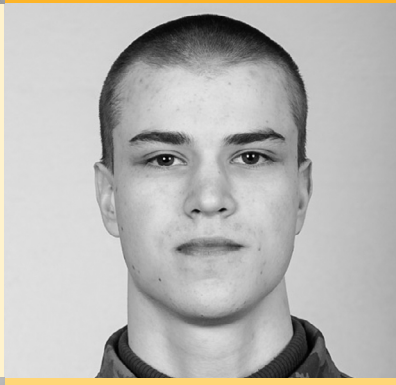

Matti Jokela, Espoo

lyömäsoittimet, bändilinja

Tämän Suomen vähemmistöeliittiin kuuluvan kauppatieteiden opiskelijan löytää usein joko salilta tai peilin edestä padin kanssa. Hän vakuutti kaikki uskomattomalla bassorummun soitollaan.

Katariina Kekoni, Helsinki

laulu, Showband

Yksikön Christina Aguilera, joka tunnetaan myös soittokunnan historian parhaana baristana. Taiteen moniosaaja, can make anything, jos vain annat raaka-aineet. Eliitti huumorintaju.

Kristian Jokinen, Helsinki

tuuba, kapellimestarilinja

Jokinen piirtää niin partituureja kuin pohjapiirustuksiakin ja hallitsee sekä tuubansoiton että suunnistamisen. Lisäksi hänellä epäillään olevan yhteyksiä Italian mafiaan. Hälvälän grillikioski on tämän nuoren arkkitehdin ikonisimpia töitä.

Juuso Kemppainen, Lappeenranta

tekniikka, tapahtumatuotantolinja

Karjalan murretta puhuva tekniikkavelho. Asiaukko! Rohkeasti mielipiteensä sanova asioita organisoiva stressaaja.

Aliisa Jämsä, Helsinki

laulu, bändilinja

Yksikön kultakurkku, joka on super badass, mutta yöt viettää kuitenkin Totoro kainalossaan. Kissavideoiden suurkuluttaja, joka omistaa myös soittokunnan pörröisimmän kissan. Ps. terkkuja Nuunuulle!

Jaakko Kilpeläinen, Kitee

kosketinsoittimet, bändilinja

Kiteeltä kotoisin oleva pianisti ja musiikinteorian opiskelija. Jaakko oli koko E-kauden ajan yksi viihdebändin kantavista voimista. Kosketinsoitinten lisäksi hänen hellää kosketustaan tottelevat niin nuotinkirjoituksen kuin taulukkolaskennankin ohjelmat.

Veeti Kainulainen, Oulu

trumpetti, kapellimestarilinja

Kainulainen on aina positiivinen kuorolaulua harrastava oikeustieteiden opiskelija. Hän on varmasti viettänyt enemmän aikaa nuotistossa kuin koko muu soittokunta yhteensä. Hän on myös intohimoinen pizzalaatikoiden taittelija.

Sonja Kohtala, Hämeenlinna

huilu, viestintälinja

Myöhäiskatselun suurkuluttaja ja hämeenlinnalaisena soittokunnan virallinen kaupunkiopas. Ahkera työntekijä, joka tulee lomiltakin tekemään töitä kasarmille. Tämä energinen 150cm tyllerö on yksikön ilopilleri, jonka touhuja muut eivät voi kuin ihmetellä.

Joel ”Joonas” Kolehmainen, Helsinki

saksofoni, bändilinja

”Aika hyvä meininki”. Metsien miehenä tunnettu Kolehmainen tuli ryynäämisen lisäksi tunnetuksi fonisoolojen soitosta. Lentävät lauseet, letkeä lantio ja mehunjuonti ovat hänen tavaramerkkejään.

Juha Krudup, Helsinki

kontrabasso, Jousiorkesteri

Yksikön hymypoika Krudup tunnettiin jatkuvasta söpöydestä, voimakkaasta ominaistuoksusta, saksalaisturkkilaisesta rap-musiikista ja sydänten lämmittämisestä.

Antti Koponen, Kajaani

kosketinsoittimet, bändilinja

”Kobo” on satojen pizzojen mies, joka tunnetaan myös nimellä Pizzaboss. On pitänyt hyvää huolta soittokunnan ravintotarpeiden täyttämisestä ja hyvistä suhteista ulkomaailman monikansallisiin ruokamoguleihin. Tilaa sinulle lätyn, vaikkei hänellä itsellään pizzapäivä sattuisi olemaankaan. Rakastaa aikaisia herätyksiä.

Anni Lakaniemi, Rauma

laulu, bändilinja

Yksikön kuuluisin (ja ainoa) raumalainen, jonka nauru ja ärräpäät kaikuvat kaikkialla. Annin ainutlaatuinen huumori ja tilannetaju keventävät tunnelmaa pahimmankin hetken aikana. Tämä bosslady on aina valmiina auttamaan muita, kunhan omat kuulokkeet ovat tallella.

Valtteri Koponen, Hollola

tekniikka, tapahtumatuotantolinja

Valot? Ok. Viestintä? Ok. Kontrabasso? Ok. Ylityöt? Ok. Sipa? Ei ikinä.

Tämä kaikkitietävä ja -osaava jumala on pelastanut Varusmiessoittokunnan perikadolta lukuisia kertoja.

Leevi Lehtonen, Helsinki

lyömäsoittimet, bändilinja

Leevi on mestari sikiöasennossa lepäämisessä. Sen ymmärtää, sillä hallitseehan hän limonadin juomisen ja marssirummun soiton lähes täydellisesti. Leevi osaa myös laittaa valopöydän solmuun tuhannen auringon voimalla.

Sini Korhonen, Jyväskylä

eufonium, kapellimestarilinja

Sini on sisukas ja pedantti yhteisten asioiden hoitaja, jolta onnistuu vaikka orkesteritreenien järjestäminen otsalamppujen valossa sähkökatkon aikana. Tämä pirtsakka punapää on äärimmäisen tunnollinen ja hänen huumoristaan vastaa joko hän itse tai alter ego Kari.

Juuso Leikola, Espoo

kontrabasso, äänenjohtajalinja

Leikola selvisi urhoollisesti ”konskin” ainoana jousimiehenä, kunnes AUK:issa pakeni jousisektioon oman heimonsa pariin. Yksikön reippain häärääjä ja pelottavan hyvä imitoija.

Tommi Korpelainen, Hyvinkää

piccolo, Konserttisoittokunta

Korpelaiselta tietoa löytyy kuin tietokoneesta, ja yleensä vähä-älyisemmät tupatoverit jäävät nuolemaan näppejään. Tommi ei todistettavasti käynyt E-kauden aikana itse harjoittelemassa, mutta silti työn jälki oli aina timanttia. Nukkui slaavikyykyssä tai kuivatteli itseään aamuyöstä Hälvälän kanttiinissa.

Lauri Liimatainen, Oulu

viulu, viestintälinja

Niin jousi- kuin viestintätiimissäkin edustanut showmies Liimatainen pitää huolen tuvan elävöittämisestä freestyle-jameillaan, mutta sipan hän jättää suosiolla muille. Oulun underground -musaskenen tulevaisuuden lupaus ja tuleva pääministeri.

Elmo Kotro, Helsinki

rumpali, bändilinja

Tupansa gonakuningas Kotro hoitaa tarvittaessa hommansa särmästi vaikkapa Viihdebändin rumpalina. Aamupalalla tätä herraa ei usein tavata, sillä unirytmi on tälle rumpalille rytmeistä rakkain.

Joonatan Linkola, Helsinki

saksofoni, Showband

Vaikka Linkola käytti jokaisen mahdollisen sekunnin häpeilemättömään gonailuun, muutti hiljaisuuden rikkominen kello 22 jälkeen tämän letkeän fonistin tuvan runtuisimmaksi taistelijaksi.

Rami Loukola, Lapua

kosketinsoittimet, Showband

”Luutnantti” Loukola tunnetaan lavakarismaltaan hillittyn huikeana kiipparistina. Loukolan one-linerit ja puujalkavitsit ovat jääneet kotiutumisenkin jälkeen kaikumaan yksikön käytäville.

Matias Mansner, Halikko

logistiikkavastaava, tapahtumatuotantolinja

Diesel virtaa tämän alfauroksen suonissa. Kova ulkokuori saattaa pettää, sillä ajotaitojen lisäksi virtuoottiset huilusoolot irtoavat häneltä vaikka Scanian ratissa.

Martta Luoma, Helsinki

klarinetti, äänenjohtajalinja

‘’Muistetaan kääntää ne nuottivalojen paristot!’’ “Rumpalit ojentaa!”

”Mara” on myöhäiskatseluissa viihtyvä ja ahkerasti treenaava klarinetisti, joka rakastaa turkinpippureita. Mara on menossa aina hörs törs joka luukusta. Valmis auttamaan, jos villasukan kantalapussa on silmukat solmussa.

Aleksi Merras, Helsinki

harmonikka, bändilinja

Merras on iloinen luonnonlapsi, jonka vähäpukeisia päähänpistoja soittokuntalaiset ovat päässeet ihailemaan ja kauhistelemaan usein. Monipuolisena herrasmiehenä tunnettu Merrasmies tunnetaan myös lukuisista asiantuntijatehtävistään.

Matti Luotamo, Tampere

kontrabasso, tapahtumatuotantolinja

Luotamo on kaveri, joka pursuaa energiaa ja jolta aamutoimet sujuvat sotilaallisen särmästi. Legendan mukaan tuhosi selkänsä kyykkäämällä 300 kilogrammaa. Se ei kehonrakennusta haitannut, sillä nyt hänen hauiksensa ovat suuremmat kuin muuan vääpelillä.

Joona Miettinen, Tornio

tekniikka, tapahtumatuotantolinja

Raavas teknikko, jolla on varusmiessoittokunnan hunajaisin ääni. Äänitekniikkona Miettinen kuulee asioita, joita muut eivät edes voi kuvitella kuulevansa. Omistaa puolet Lapin porokannasta.

Rufus Långbacka, Turku

sello, äänenjohtajalinja

Långbacka on komppanian söpöstelykuningas, joka hurmaa kaikki suklaanappisilmillään sekä vastustamattomalla hymyllään. Tämä herrasmies saattaa kadottaa barettinsa sekä motivaationsa matkallan sektioreeneihin, mutta yleensä päivittäinen reissu sotkuun korjaa asiat.

Iiro Mikola, Espoo

klarinetti, Konserttisoittokunta

Tämä Westendin kuningas tunnetaan Parolassa isähahmona. Hänen kanssaan saa aina kunnon väittelyt aikaiseksi. Bile-Iiro visioi ja organisoi tupa 7:n päivittäiset, ilta-jazzit sekä Otarannan virkistysiltamat.

Valtteri Länsipuro, Tampere

tuuba, Konserttisoittokunta

Tämä tulinen tuubisti käytti keuhkojaan puhaltamisen lisäksi hajotuksensa verbaaliseen purkamiseen. ”Nyt mä runnutan sua.” Soittokunnan nallekarhu, joka oli aina valmiina auttamaan muita.

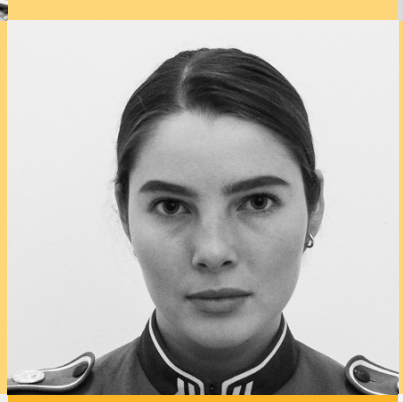

Emilia Morfin Venäläinen, Helsinki

huilu, äänenjohtajalinja

Saksofininkin valloittanut tumma ja tulinen Morfin pitää aina iltaisin odotetun hampaidenpesu-talkshown, jonne on vierailijoilla pitkät jonot. Metsässä hänen voimakas käskyäänensä kaikuu kilometrien päähän.

Tarmo Lönnberg, Espoo

viulu, äänenjohtajalinja

Lönnberg on punkan petaamisen epävirallinen maailmanmestari. Tällä kaverilla ei sormi mene suuhun hankalampienkaan sovitusten kanssa. Lönnbergin pitää liikkeellä Vichy ja sisupastillit.

Santeri Muona, Kuopio

viulu, äänenjohtajalinja

Muonaa etsitään päivittäin tuvastaan usean henkilön toimesta. Yleensä Muona löytyy kuitenkin helposti joko harjoittelemasta tai ruokkimasta siiliä monitoimihallin nurkalla. Muona on tuvan taiteilija, joka mietiskelee elämän syntyjä syviä.

Leevi Mustikkamaa, Nurmo

tekniikka, tapahtumatuotantolinja

Mustikka tunnetaan järjettömän kovasta kuorsauksestaan ja muista epämääräisistä äänistä. Kun hän aloittaa nukkumisen 22.15, ei kukaan enää tämän jälkeen pysty nukahtamaan. Tämä kynsiä puukolla leikkaava mies tunnetaan myös äärimmäisen huonoista vitseistään.

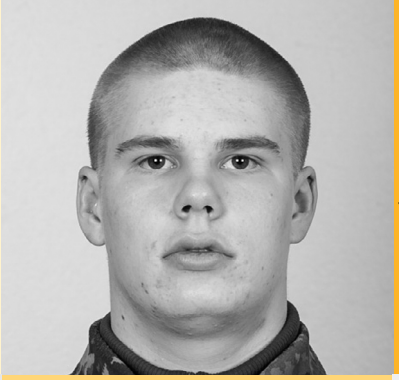

Tuomas Oravuo, Helsinki

alttoviulu, Jousiorkesteri

Kahvivastaava, alttoviulun äänenjohtaja, Gonavuo. Tämä sotilassoittaja loistaa railakkaan positiivisella asenteellaan ja puolustaa ylväästi altistien mainetta. Hanskaa meemien tekemisen.

Jonne Nieminen, Tampere

kouluttava alikersantti, tapahtumatuotantolinja

Todellinen muuttosantsari. Tämä SPOL-honor-taistelija suoritti kunniakkaasti palvelustaan sykkien ja antaen monneille "kunnolla hanaa". Päivät kuluivat pitkälti punkassa rötisten. Äänimiesten jos ei oikea niin vasen käsi, tai ainakin käsi, mikittäjä ja kaapelinkerijä.

Alarik Parikka, Rovaniemi

klarinetti, Konserttisoittokunta

Kurssipuvun saadakseen ei tarvitse mennä AUK:iin sykkimään, kun voi olla atleettinen ja ryhtyä VMTK -liikuntavastaavaksi. Hajoamisesta inspiraationsa saaneet iltaiset rytmisessiot lattian ja jäkin säestyksellä saattoivat alakerran asukkaat levolliseen uneen.

Jani Niiranen, Helsinki

basso, bändilinja

Rautainen ammattilainen ja tuvan "aikuinen", ainakin välillä. Härväysvaihde kun löytyy, niin humppakuningas Jani palaa lapsen tasolle ja tuvan irtaimisto sekä kiekot saavat kyytiä. Niiranen on myös mies, joka arvostaa hyviä ja tarpeeksi pitkiä yöunia.

Ville-Eljas Pellikka, Savonlinna

basso, Viihdeorkesteri

Tämä letkeä basisti löytyy sieltä, mistä savonmurre raikaa. Keksii cooleimman asukokonaisuuden valtion vermeistä ja hoitaa kunnialla puhumisen kenraaleiden kanssa.

Elias Nordström, Jepua

tuuba, Konserttisoittokunta

Tunnetaan erityisesti parturipalveluistaan, joihin kertyi jonoa iltaisin yksikön yläkäytävälle jopa kymmeniä metrejä. Hän oli niin ylivoimainen hiustenleikkaaja, että joutui jopa itse leikkaamaan omat hiuksensa, koska kukaan muu ei osannut tehdä sitä tarpeeksi hyvin.

Matti Peltola, Valkeakoski

trumpetti, äänenjohtajalinja

"Masa" tunnetaan runturingin lanseeraajana ja rautaisen soittokunnon omaavana taistelijana. Levitti trumpetin, vaskisoitinten aatelin, ilosanomaa ja soittotaitoa. P-kauden jälkeen hänellä oli takana kuusi kertaa enemmän aamuja sairaalassa kuin metsässä. Rakastaa veksiä.

Onni-Kalle Ojanen, Turku

huilu, äänenjohtajalinja

"Iso Huilu"

Onni-Kalle on mies, jonka näkee ja kuulee kaukaa. Ei ole olemassa urheilulajia, jota tämä urheiluhullu ei ole harrastanut. Onni-Kalle tunnetaan myös sydämellisestä keljuilusta ja syvästä turkulaisuudesta.

Atte Pietarinen, Kerava

basso, bändilinja

Tupa ysiin saapunut merimakkaraimigrantti, jolla on energiaa vaikka muille jakaa. Funkkisulttaaninakin tunnettu moottoriturpa arvostaa solidia basson soittoa eikä mitään trujillomaista keijoilua.

Otto Olenius, Lahti

kouluttava alikersantti

Tämä erikoisjoukkojen sotilas puki sankaritiedustelijan viitan päälleen JoHassa, ja SpecOpsien kanssa mahdollistivat ilkeämielisien reserviläisten suurhyökkäyksen torjunnan. Loppuvuonna opiskeli ahkerasti kauppakorkeakouluun päästäkseen.

Topias Päivärinta, Mikkeli

alttoviulu, Jousiorkesteri

Tämä nuori herrasmies taitaa kielen kuin kielen ja pystyisi luultavasti kommunikoimaan jopa savolaisten kanssa. Tämä kivääritaidon veteraani osaa heittää puolentoista pyöräytyksen täydellisesti ja pystyy ottamaan sen kiinni käsillään (lue: naamallaan). Illan tullen Topsu rauhoittuu teekuppi kädessään katsellen sarjoja.

Tatu Rahikainen, Savonlinna

saksofoni, Konserttisoittokunta

Tämä viirivastaavanakin tunnettu taisteluananaskuningas näytti koko komppanialle, miten varusmiespalvelus hoidetaan kunnialla, mutta erittäin rennosti! Vaikka lähes jokainen Puolustusvoimien jakama artikkeli oli aina hetkittäin hukassa, ainoa omille teilleen jäänyt asia taisi olla "Keisun" puhelimen laturi.

Aron Salomäki, Pietarsaari

rummut, Showband

Suomenruotsalainen superkomistus. Rakastaa kissoja, kukkia ja viiniä. Erittäin lahjakas rötvääjä - jopa niin hyvä, että pyysi konskia soittamaan ulkona hiljempaa, koska ei pystynyt nukkumaan tuvassa. Todennäköisesti keittämässä mokkapannullaan itselleen ja tupalaisilleen espressoa. Yksikön parhaat halit!

Sauli Rantakeisu, Oulu

pasuuna, bändilinja

Tämä runtuisen ruskettunut oululainen on pasuunasektion prinsessa. Tämän ovat vahvistaneet läpi vuoden maastoharjoituksissa hoidetut kolmesta neljään -prinsessakipinävuorot.

Eelis Saurio, Oulu

laulu, bändilinja

Henkeen ja vereen esiintyjä, jolta luonnistuu paremmin laulaminen kuin laskeminen. Kun tarvitaan Show, tämä hurmaava kultakurkku soitetaan paikalle.

Juho Rasimus, Savonlinna

lyömäsoittimet, äänenjohtajalinja

Tämä kaikille ystävällinen komppanian armottomin rummun virittäjä omistaa huikean määrän Rubikin kuutioita ja soittokunnan komeimman malletti-kokoelman. Jos jotakin täytyy saada tehtyä, Rasimus hoitaa!

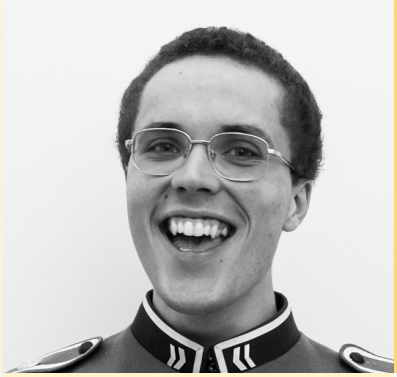

Isak Schulman, Espoo

kitara, bändilinja

Schulman on aina päivystäjä, eikö vain Hietikko? Hän on myös suomenruotsalaisten vanhin, käyrätorvien vara-äänenjohtaja ja tuvan 12 valojen vanhin. Ai niin, soittaa myös kitaraa. Eric Andre-fani, go Bobcats!

Miika Rinta-Korkeamäki, Isokyrö

harmonikka, bändilinja

Rempseä pohojammaalainen mies. Urheilupsykopaatti, jolla on nopeat jalat ja sormet. Humppa- ja tangomies. Panee Kyröllä. Mies!

Kalle Siitonen, Savonlinna

harmonikka, bändilinja

''Minuutti tulee ihan just!''

Savolainen hanurinsoittaja, joka puhua pälpättää unissaan hämmentäen tupalaisiaan. Siitonen on pettämätön ilopilleri, joka ei jää sanattomaksi edes julkkisten seurassa.

Sanni Ronkainen, Helsinki

laulu, Viihdeorkesteri

Meidän Ronksu - empaattinen ja tunnollinen soturi yksikön hienoimmalla taisteluarvella. Söpöjen koirien (erityisesti Doriksen) ja ylämaan lehmien ystävä.

Sulo-Pekka Simonen, Ruovesi

kitara, bändilinja

Voi Sulo. Keksii aina keinon hyötyä Puolustusvoimien tarjoamasta materiaalista ja pitää huolta, että kaikki ruoka tulee syödyksi (ja kanttarellit poimittua). Tämä tummaverinen maajussi saa kitarallaan viholliset kylmäksi. Rakastaa ulkona syömistä.

Leevi Sainio, Kouvola

tekniikka, Viihdeorkesteri

Tekniikkatiimin kiintiökouvolalainen ja kovin rento tyyppi. Hänen mukaansa asioista on turha stressata silloin, kun varsinaista käskyä tai toimintaohjetta ei ole annettu. Äänijätkänä Sainio hoitaa, että koko bändi kuuluu livekeikallakin.

Jari Siponen, Lieksa

fagotti, Konserttisoittokunta

Hiljainen kaduntallaaja, jonka pään sisällä piilee kaunis mieli. Hiljaisuuden rakastajana Jarin voi usein nähdä käytävällä kävelemässä kuulosuojaimet korvillaan pohtimassa elämän suurimpia kysymyksiä.

Elisa Soikkeli, Jyväskylä

oboe, laulu, bändilinja

Suuren suosion saavuttanut runtsiebisnes on huomattavissa välillä Soikkelin punkalla sekä aina yksikön naisten hiuksissa. Hänen kädenjälkensä näkyy usein muiden hienoissa lettikampauksissa. Sisukas oboesektiomme valaisee myös laulajana ja puhujana.

Jere Taavela, Hämeenlinna

Sotilaskuljettaja

Vääpeleistä viis, Taavela pitää koko yksikön huollon pystyssä ja tavarat liikkeessä. Vaikka vuoden sotilassoittajan palkinto vietiin häneltä vaalivilpillä, on Taavela silmissämme ykkössoittaja.

Severi Sorjonen, Espoo

rummut, Showband

Tunnetaan estottomasta tupakäyttäytymisestään ja huolettomasta olemuksestaan. Kokee tasaisin väliajoin valaistumisen esimerkiksi paastoamisesta ja nauttii elämän pienistä iloista. Simppelin elämän vastapainoksi löytää vivahteet ja värit musiikista kuin musiikista ja saa rytmitajuttomankin jalat vipattamaan!

Niko Tamminen, Helsinki

klarinetti, äänenjohtajalinja

Viestintätiimin ylivoimaisesti kovin bassoklarinetisti koskaan. Ainoa taistelija, joka voi todeta ettei paljoa paina. Paraatisoittokunnan vankka lakupiipputaiteilija on musahommien ulkopuolellakin mieletön akrobaatti niin fyysisesti kuin verbaalisestikin. Rakastaa vapaa-aikaa.

Toivo Soronen, Orivesi

lyömäsoittimet, saksofoni, bändilinja

Loppumaton ideasampo ja hajamielisen spontaani jokapaikanhöylä, jonka saavutuksia on mm. 7 keikkaa kokoonpanossa, johon ei itse kuulunut. Kyky ajatella luovasti ja kuin salamaniskusta syntyneet visiot antoivat potkua moneen projektiin musiikin ja muun taiteen saralla.

Tapio Tervala, Jyväskyläklarinetti, Konserttisoittokunta

Tapio on pohjoisen mies, joka nauttii luonnossa liikkumisesta niin pyörällä kuin kävellenkin. Tämä legendaarinen ykkösklarinetisti omaa vakiovarusteenaan sinisen tuubihuivin ja pitää korkeassa arvossa kunnollisia yöunia. Rakastaa kuviomarssia.

Teresa Stürzenberger, Helsinki

laulu, klarinetti, kapellimestarilinja

”Mites se nyt lausutaankaan? Strutsenbäri? Styrtzenberg? Stuzenberger?” Moniosaaja Stürzi taipuu sahansoitosta orkesterinjohtoon. Äiti Teresan hyräily käytävällä rauhoittaa levottomimmankin sielun.

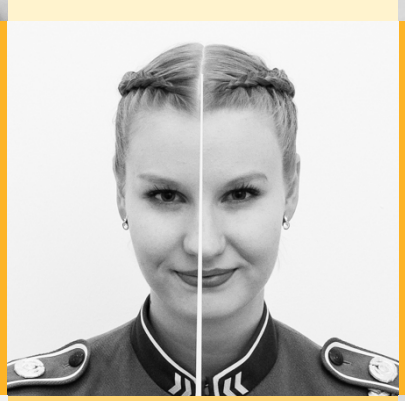

Joel Tiainen, Kangasala

Viestintätiimi

Muskari voitti lotossa, kun tämä mediavelho sai käskyn siirtyä riveihimme viereisestä kompanjasta. Mies ei pitkään reservissä viihtynyt vaan tuli hoitamaan myös AUK:n streamit. Legendan mukaan tästä syystä hänet ylennettiin reservin majuriksi.

Samuel Sundström, Mäntsälä

klarinetti, äänenjohtajalinja

Sundström tunnetaan yksikön pellenä, mutta sisällä sykkii herkän kirjailijan taitelijasielu. Sundströmiltä eivät ikinä lopu hokemat, joita hän vaihtelee tasaisin väliajoin.

Tuomas Toivainen, Rovaniemi

Viestintätiimi

<Insert härski letkautus here>

Tuomas, tämä aamujen vankkumaton ystävä, tuhansien äänten ja äännähdysten mies tietää rötinän syvimmän olemuksen ja keksii mieltä kohottavaa sanottavaa tilanteeseen kuin tilanteeseen. Rakastaa kivääritaitoa. Böhöhö.

Valtteri Säynäjäkangas, Oulu

viestintälinja

Iloisen Säynäjäkankaan löytää usein sotilaskodista munkki kädessä ja hymy huulilla. Tälle miehelle hymy on perusilme ja hänen suureksi tehtäväkseen on muodostunut kanssaihmisten piristäminen keinolla millä hyvänsä. Halifani.

Olli Tomberg, Helsinki

laulu, bändilinja

Ollin liikkeistä ei aina tiedä, mutta kyllä hän aina saapuu kolmosella tupaan. Tämä oululainen lempeä suuruus nauttii elämästä yläpunkassa makoillen ja turisten ystävilleen puhelimessa. Meidän oma Tom Jones. Rakastaa miehisiä odööreja.

Nuutti Tossavainen, Helsinki

trumpetti, bändilinja

Puhaltaa trumpettiin kovempaa kuin viisivuotias syntymäpäiväkakkuun vain ja ainoastaan suuren egonsa ja sen mahtavan soolon taituroimisen vuoksi. Kun heittää pari kierrosta paljasjalka-kengissä prikaatin ympäri, pysyy mies solakkana ja mieli positiivisena.

Anni Vesterinen, Kouvola

laulu, bändilinja

”Siis mä en tiedä, miten tähän tilanteeseen päädyttiin, mutta…” Vestis on käytävällä tai salilla päivystävä terapiaeläin, joka viihtyy paremmin urheiluvarustuksessa kuin kurkkusalaateissa.

Touko Tuononen, Riihimäki

kouluttava alikersantti, tapahtumatuotantolinja

Soittokunnan sotilaspoliisivahvistus yllättää musikaalisuudellaan sekä tatuointitaidollaan. Neljän yksikön kokemus näkyy jämäkässä johtamisessa, mutta useimmiten nähdään ankaraa punkan kuluttamista.

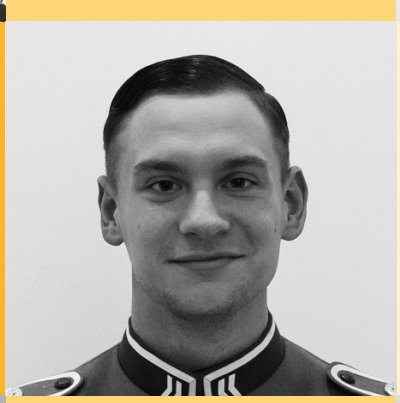

Verner Vihervuori, Naantali

trumpetti, äänenjohtajalinja

Tämä trumpetisti on paitsi soittokunnan paras jätkä, myös taitavin soturi, jonka rinnalla kukaan ei pelkäisi lähteä taistoon. Tupa numero 5:n epävirallinen asukki ja Soittokunnan Miles Davis.

Visa Ustinov, Mikkeli

trumpetti, Konserttisoittokunta

Salil eka salil vika. Visa söi palvelu-ksensa aikana laittoman monta munaa, mutta nettosi sitäkin enemmän muskeleita prikaatin ulkogymiltä. Trumpettisektio menetti paljon Visan kotiutuessa. Rakastaa kuria ja järjes-tystä.

Luukas Viskari, Helsinki

kitara, Showband

Oli kyseessä kivääri tai skitta, niin Viskari pyörittelee molempia aivan miten päin tahansa. Lempeä luottotyyppi, joka suhtautuu avoimin mielin kaikkeen tekemiseen. Tulivoimaisin ase: kitarasoolo.

Enni Vainio, Turku

pasuuna, äänenjohtajalinja

Vainion puhelin on yksi mysteeri naapurimaan kielen takia. Innokas sienestäjä on pasuunasektion ja yksikön lapsenmielinen vanhin, jonka yli kävelee vain Vilja-kissa.

Jenni Vuorinen, Helsinki

käyrätorvi, äänenjohtajalinja

Tavara tipahtaa: ”Voi *#@¥%* <#¥$% £*>%$<!!!!!!”

Jenni ”Marsmars” Vuorinen – käyrätorvisektion kiistaton kuningatar ja koko tuvan apteekki.

Antti Valkeinen, Helsinki

tekniikka, tapahtumatuotantolinja

Soittokunnan asuntoguru, jolta ei hyvät diilit mene sivu suun. Tunnetaan myös timanttisesta otteestaan miksauspöytään niin armeijassa kuin siviilissäkin. Kuitenkin suurin vaikutus löytyy yhtiön takahuoneessa (tekniikkavarastossa). Kyyditti bändinsä turvallisesti Turkuun neljä kertaa yhden viikon aikana.

Henrik Vähätalo, Lahti

viulu, äänenjohtajalinja

Vähätalo on Varusmiessoittokunnan seikkailunhaluinen jousitaiteilija, jolta ei meemimateriaali lopu kesken. Ja jos haluat saada nuottikansiosi ulkoasuun hieman säväyttävää piristystä, on tässä oikea mies sinulle.

Jeminia Valve, Kerava

pasuuna, äänenjohtajalinja

Valve on sovittanut makeismakunsakin inttiin sopivaksi - Vihreät kuulat. Pasuunasektion ja yksikön nuorin löytyy joko harjoittelemasta, sienestämästä tai katsomasta Disney-leffoja myöhäiskastelussa Vainion kanssa.

Aada Wirberg, Kuopio

piano, kapellimestarilinja

PVVMSK-chatissa iltaisin: Aada: ”Voitteko olla hiljempaa siellä käytävässä!”

Aada Pepe Wirberg - juustovoileipiä rakastava kimugirl. Pahanilmanlintu, josta oikeassa seurassa kuoriutuu todellinen rauhankyyhky.

Rekkaveljet

Teksti: Leevi Antelo, Kuva: Olli Erlund

Saapumiserämme erikoisuuksiin kuuluu oma sotilaskuljettajamme Matias Mansner. Mansner saapui soittokuntaan huilistina, mutta useammin kädessä nähty instrumentti onkin ollut Scanian ratti. Kesän kiertueilla Mansner kuljetti yhdistelmäajoneuvollaan mobiililavaa. Ikinä aiemmin ei varusmies ollut Varusmiessoittokunnassa saanut kuljettaa näin suurta yhdistelmää.

Mansnerin ollessa autokomppaniassa ystävyys yhden "uudismuskarilaisen" kanssa kehittyi. Keväällä soittokunnan satamaan rantautui autosotamies Jere Taavela.

Kysyimme näiltä kivenkovilta kuljetusalan ammattilaisilta muutamia kysymyksiä elämästä taiteilijayhteisön keskellä:

Miten aikanne autokomppaniassa sujui?

"Aikani autokomppaniassa oli yhteen sanaan kiteytettynä mielenkiintoista. Mieleenpainuvinta olivat ensimmäiset ajot kuorma-auton ratissa", Taavela tuumii. "Käytännön arki ei suurimmilta osin eroa soittokunnan arjesta. Ehkä isoin ero oli, että jos jotain käskettiin niin se tehtiin mukisematta", Mansner lisää. "Suuri kynnys kantahenkilökunnan ja varusmiesten välillä oli käsin kosketeltava."

Mansnerin saapuessa autokomppaniaan ennakkoluuloja sinistä barettia kohtaan oli roppakaupalla. Ne kuitenkin laantuivat pian tositoimiin päästessä. Taavelan asettuessa Varusmiessoittokuntaan hän yllättyi soittajien avuliaisuudesta ja siitä, miten yhteenhitsautuneesta porukasta on kyse. "Jälkeenpäin ajateltuna PVVMSK on ollut pikemminkin lottovoitto kuin rangaistus."

Parhaina ajoneuvoina Puolustusvoimissa miehet pitävät "Rasia" ja "Eemeliä". Mansner lisää myös polkupyörän tälle listalle. Molemmat valitsevat kahvin maidolla ja Scanian alleen, jos kyseessä on kiertue Suomen ympäri.

Suurimmat muistot liittyvät tehtäviin, joita he ovat päässeet soittokunnassa tekemään. Vastuun taakka kuormia vietäessä ei kuitenkaan miehiä paina, ja huumori on molemmilla herkässä vähän väliä.

Taavela laittaa ylpeänä päähän mustan baretin. Kysyttäessä hän kuitenkin kertoo olevansa soittokuntalainen baretin väristä huolimatta. Mansner puolestaan ajaa rekkaa päässään ylväs soittokunnan sininen baretti.

Haastattelun loppuun voidaankin todeta ettei Varusmiessoittokunnassa baretilla olekaan niin väliä, vaikka siitä meidät tunnetaankin. Vääpeli Suomalaisen sanoin "vaalitaan sitä rikkautta mikä meillä on barettien kirjossa, sitä miten Maavoimat, Merivoimat, panssarimiehen musta baretti sekä sotilassoittajan sininen baretti näkyy kolmirivissä. Baretin värillä ei ole väliä, vaan sillä mitä sen alta löytyy." ■

Kaiken takana on YHTIÖ

Anton Hietikko
”Isoi juttui tulos.”

Matias Mansner
”Ei oo yhtäkään juttua, jota ei oltas viety maaliin asti.”

Antti Valkeinen
”Yhtiön tarkoitus on ennen kaikkea ylläpitää korkeakulttuuria.”

Leevi Antelo
”… suhdetoiminta jatkuu.”

Juuso Kemppainen
”Tää on täysin politiikkaa.”

Joona Miettinen
”Oleellista ovat suhteet, sekä oikeanlaiset toiminta- ja lähestymistavat asioihin.”

Teksti: Olli Erlund, Kuvat: Kristian Jokinen
Lavastus: Valtteri Koponen, Olli Erlund

Yhtiön hallituksen toinen vuosikokous oli tarkoitus pitää pikkujoulujen merkeissä. Iltalomia ei kuitenkaan herunut.

Yhtiö on kiistatta jättänyt jälkensä tämän vuoden Varusmiessoittokuntaan. Tämä kaveriporukka on ansiokkaasti vastannut osaltaan kiertueiden toteutumisesta rautaisen siviilipuolelta hankitun ammattitaitonsa avulla. Yhtiön miehillä on myös suuria suunnitelmia varusmiespalveluksen jälkeiselle ajalle. Istuimme tekniikkavaraston, Yhtiön tukikohdan, pöydän ääreen ja lähdimme selvittämään, mikä tämä mystinen ryhmä on ja mikä on heidän menestyksensä salaisuus.

Pöydät ovat koreana ja nauru on herkässä. Olemme puolessa välissä viiden viikon kiinniolojaksoa. Töitä on paiskittu yötä päivää, mutta Yhtiön miehet ovat silti löytäneet aikaa haastattelulle. Ensimmäiseksi lähdetään puimaan kysymystä, *"Mikä on Yhtiö?"*

"Ihan aluks mä sanon, että kaikkea me ei voida tässä kertoa", Mansner aloittaa.

Valkeinen: "Se on elämäntapa. Suurin tehtävämme on ylläpitää korkeakulttuuria."

Antelo: "Täähän on voittoa tavoittelematon osakeyhtiö."

Kemppainen on eri mieltä asiasta. Hän kokee että Yhtiön tarkoituksena on nimenomaan tavoitella suurta voittoa. Tätä voittoa ja liikevaihtoa ei kuitenkaan mitata pelkästään rahassa, vaan enemmänkin "henkisenä pääomana". Sitä jokaiselta jäseneltä löytyy, ja se yhdistyessään edesauttaa Yhtiön toimintaa. Lisäksi he kertovat, että Yhtiö on hyväntekeväisyysjärjestö, joka luo yhteistä hyvinvointia ulkopuolisille, mutta ennen kaikkea Yhtiölle. "Kuka hoiti paraativideon kuvauksiin vettä? Yhtiö. Koko yksikkökin ollaan sipattu muiden puolesta ihan omasta hyvyydestä." Miettinen kertoo. "Niin, sillä oli sit loppuvuoden sipan poissaolot kuitattu", Hietikko nauraa. "Meidän kanssa kannattaa olla hyvissä väleissä, koska me saadaan asioita tapahtumaan", hän jatkaa.

Kuinka Yhtiö syntyi ja kuinka sen jäseneksi pääsee?

Antelo: "Alunperin hallitukseen kuuluivat minä, Valkeinen, Kemppainen ja Mansner. Sillä välin kun Mansner lähti suorittamaan "peitetehtävää" Autokomppaniaan, hakemaan yhteistyökumppaneita ja luomaan suhteita, niin meille tuli tämmönen uus panssarimies (Hietikko). Hän oli kuitenkin kuuden kuukauden mies. Alle vuoden miehillähän ei ole mitään mahdollisuutta päästä Yhtiöön. Hietikko sit houkuteltiin jäämään vuodeksi. Kate-asiatkin oli kunnossa."

Miettinen pyydettiin Yhtiöön, kun oltiin saatu tietää,

Korkeakulttuurin ja työnteon arvostus ovat Yhtiön toiminnan ideologisia kulmakiviä.

kuinka paljon poroja tämä karski lapinmies omistaa.

Yhtiön filosofiaan kuuluu muiden kannustus menestyksen tavoittelussa, liittyy se sitten asuntokauppojen tekemiseen, oman yrityksen perustamiseen tai vaikka palvelustehtäviin.

Mansner: "Yhtiön tavoitehan ei oo aiheuttaa pahennusta tai harmia kenellekään, mutta eihän me voida sille mitään, että menestytään. Keltään se ei ole pois."

Valkeinen: "Ehkä se suurin ongelma on se, et jotkut tulee kateelliseks siitä mitä muut saavuttaa, mut jos ne osais iloita siitä niin kuin me täällä Yhtiössä, niin sit nekin ois askeleen lähempänä sitä."

Tulevaisuus näyttäytyy valoisana.

Mansner: "Ollaan suunniteltu, että Yhtiöstä tehtäis ihan oikea osakeyhtiö. Meillä on täällä Suomen kovimmat äänisepät. Valkeinen, Kemppainen ja Miettinen "The Weapon" hoitais tekniikkapuolta ja meikäläinen sitten ois kuljettajaroolissa. Valtakunnallista tapahtumatuotantoa siis. Suhteet on se millä näissäkin hommissa pelataan."

Miettinen: "Semmonen hauska juttu, en tiedä kannattaako tätä sanoa tässä, mutta missään rekisterissähän ei ole sellasta yhtiötä, kun Yhtiö, eli Yhtiö Oy ois vapaana."

Kemppainen: "Joo tota ei voi sit painaa lehteen, muuten se menee."

Tuleeko Varusmiessoittokuntaan tammikuussa 2021 Yhtiö 2.0?

Miettinen: "Ens vuodelle on jo löydetty pari aika hyvää yhtiöehdokasta. Ne on sen tyylisiä ja henkisiä että sopisi osakkaiksi."

Kemppainen: "Vaikka instituutiona Puolustusvoimat on tehtävänsä vakavuuden vuoksi kankea ja byrokraattinen, niin me olemme saaneet paljon aikaan. Ollaan saatu pudotettua pykäliä pienemmäksi ja ollaan päästy sieltä alimmalta tasolta todella korkealle suoraan, ilman välikäsiä. Asiat ovat hoituneet."

Antelo: "Suuressa kokonaisuudessa tää on ison organisaation (PV:n) epävirallinen työtä tekevä alajärjestö, jota ilman tää iso organisaatio ei toimi."

Haastattelun loppuun Antelo kertoo, miten Yhtiön voi kiteyttää musiikin muodossa. Hän neuvoo kuuntelemaan Yhtiön osakkaiden lempiartistin, Aarne Tenkasen, tuotantoa. Erityisesti kappaletta nimeltä *Morsian joka Sormelle*. ■

Navy Seals

Teksti: Antti Hintikka, Kuva: Kristian Jokinen

Atte Pietarinen ja Miika Rinta-Korkeamäki liittyivät Varusmiessoittokunnan joukkoon aliupseerikurssilla. Ennen kurssille saapumista kaksikko suoritti palvelustaan erityistehtävissä Laivaston soittokunnan varusmiesbändissä.

”Alun perin minä ja jo kotiutunut Kemppainen olimme kiinnostuneita tästä AUK:ista. Rinta-Korkeamäki oli myös kiinnostunut, mutta empi hieman asian kanssa. Kemppaisen kanssa saimme kuitenkin ylipuhuttua RK:nkin tänne mukaan”, Pietarinen muistelee.

Laivastokolmikon ensimmäinen viikko Parolannummella ei sujunut ilman vastoinkäymisiä. Soittokunnan väki oli hyvin tiivis porukka, ja siihen ei ollut helppo päästä aluksi mukaan. Lisää vastoinkäymisiä seurasi, kun Kemppainen joutui keskeyttämään palveluksensa.

”Tämä porukka oli ollut yhdessä jo yhdeksän kuukautta silloin kun tulimme tänne. Siihen vielä 255-taistelijoiden kotiutuminen samaan aikaan, niin ei ehtinyt meihin uusiin oikein tutustua. Olimme ensimmäisen viikon aikalailla keskenämme. Pikku hiljaa sitten alkoi porukkaan tutustumaan, kun päästiin maastoharjoituksiin. Täällä on todella hyviä tyyppejä”, Rinta-Korkeamäki kertoo.

”Alkuun oli semmoinen olo, että olemme ihan ylimääräisiä täällä, kun oli kotiuttamisjuhlat ja kaikki. Sitten kun AUK kunnolla pyörähti käyntiin, pääsimme hyvin porukkaan, ja hauskaahan meillä täällä on ollut”, Pietarinen tukee.

Laivaston Soittokunnassa oli tänä vuonna kuusi varusmiessoittajaa. Muutos aliupseerikurssin 70 soittajaan verrattuna on melkoinen.

”Parasta täällä on kyllä ollut soittaminen. Pääsee Suomen parhaiden nuorten muusikoiden kanssa tekemään töitä, niin onhan se nättiä. Varsinkin, kun puolet laivastoajasta meni sotilaspoliisikoulutuksen parissa”, Rinta-Korkeamäki kertoo.

Laivaston sotilassoittajat joutuivat tänä vuonna poikkeuksellisesti suorittamaan koulutustaan sotilaspoliisien riveissä koronajärjestelyiden takia.

”Puolet ajasta meni sotilaspoliisikoulutuksen parissa, eli olemme voimankäyttö- ja vartiointikoulutusta vaille valmiita sotilaspoliiseja”, Pietarinen kertoo hymyillen.

Aliupseerikurssille tuleminen merkitsi palvelusajan pitenemistä, mutta se ei miehiä haitannut. Aika Parolassa on sujunut oikein hyvin, eikä katumusta ole tullut esiin.

”Ei kyllä kaduta yhtään, että tulin tälle kurssille, vaikka kaverit vähän painostivatkin mukaan. Hauskaa täällä on ollut. Ja todella kehittävää”, Rinta-Korkeamäki sanoo.

”Ei ole tarvinnut katua, kun on niin hyviä tyyppejä ja kaikenlaista aktiviteettia. Esimerkiksi klarinetisti Samuel Sundströmin kanssa pyöräytettiin yksi äänikirja. Kannattaa käydä kuuntelemassa,” Pietarinen vinkkaa. ■

AUK:n apukouluttajat, alikersantit Touko Tuononen, Jonne Nieminen ja Otto Olenius, saapuivat elokuun lopussa soittokunnan hellään huomaan. Kulttuurierot Vaunukomppanian ja soittokunnan välillä tulivat nopeasti esille, mutta kolmikko on sittemmin tottunut meininkiin ja soittokunnan arkikin sujuu.

”Kun ensimmäistä kertaa astuimme yksikön ovista sisään, erot aikaisempiin perusyksiköihin nousivat hyvin nopeasti esille. Hyvän meiningin aisti nopeasti. Saimme todella lämpimän vastaanoton”, kertoo Tuononen.

”Saimme kyllä hyvän ensikosketuksen, kun kannoimme tavaroita sisään, niin heti tultiin tarjoamaan apua ja kyseltiin kuulumisia. Oli helppo tulla mukaan”, Nieminen komppaa.

Kolmikko on päässyt ennen soittokuntaa näkemään Sotilaspoliisi-, Panssaripioneeri- ja Panssarivaunukomppaniat. Lämpimän vastaanoton jälkeen elämä on ollut vieläkin hauskempaa, vaikka alunperin soittokuntaan lähdettiinkin käskystä.

”Täällä on ollut mukava suorittaa palvelusta. Nyt jälkeenpäin ajateltuna oli hyvää tuuria matkassa, kun tänne päädyin. Mielipiteet tästä paikasta ovat muuttuneet aika paljon nyt kun on päässyt mukaan porukkaan ja tutustuu uusiin ihmisiin. On ollut hyviä keskusteluja”, Tuononen kertoo.

”Arvostus sotilassoittajia kohtaan on noussut sen jälkeen kun tulin tänne. Hauskaa täällä on ollut ja tiivis hyvä porukka vaan parantaa meininkiä”, Nieminen toteaa.

Soittokunnan parhaaksi puoleksi usein nousee hyvä ilmapiiri, eivätkä apukouluttajat tee tässä asiassa poikkeusta.

”Parasta ”Muskarissa” on ilmapiiri ja hyvä porukka, joka täällä on. Niin ja hyvät kouluttajat tietysti”, Tuononen sanoo hymyillen.

”Kyllä täällä parasta on yhteishenki ja se, että porukka pystyy tekemään itsenäisesti päätöksiä. Pystytään sopimaan asioista ilman, että kouluttajien tarvitsee puuttua kaikkeen”, Nieminen pohtii. ■

Teksti: Antti Hintikka, Kuva: Julia Röyttä

Muskarin santsarit

Viestintälegioona

Teksti: Antti Hintikka, Kuva: Kristian Jokinen

Aliupseerikurssin viestintälinja koostuu lähes täysin Varusmiessoittokunnan ulkopuolelta saapuneista taistelijoista. 1/20-saapumiserässä palveluksensa aloittaneet Valtteri Säynäjäkangas ja Antti Hintikka saapuivat kurssille seitsemän ja puolen Varusmiessoittokunnan ulkopuolella erityistehtävissä suoritetun palveluskuukauden jälkeen.

”Edellinen palveluspaikkani oli Jääkäriprikaatin yhteydessä sijaitseva Lapin sotilassoittokunta. Toimin siellä yhtenä kolmesta viestintävarusmiehestä. Tehtävät olivat mukavia silloin, kun niitä päästiin tekemään. Aika paljon menimme kuitenkin ilmatorjuntamiesten mukana tetsaamassa”, Säynäjäkangas kertoo.

”Minä puolestani palvelin Mikkelissä Maavoimien esikunnassa samoissa tehtävissä, eli siis viestintävarusmiehenä. Suurin osa saapumiserämme viestintävarusmiehistä joutui jättämään kameran ja tartumaan rynkkyyn. Onneksi minä ja toverini saimme tehdä viestinnän tehtäviä”, Hintikka toteaa.

Tuoreempaa 2/20-saapumiserää aliupseerikurssin viestintälinjalla edustavat Jääkäriprikaatissa Sodankylässä palveluksensa aloittanut Elmo Hurskainen ja Santahaminan kasvatti Aila Henriksson. Alokasjakson jälkeen kumpainenkin lähti kohti suurta tuntematonta ja astuivat sotilasmusiikkialan aliupseerikurssille. Molemmilla oli halu suorittaa johtajakoulutus ja Varusmiessoittokunta oli luonnollinen valinta.

”Aloitin palvelukseni Kaartin jääkärirykmentissä heinäkuussa 2020 ja toimin Pääesikunnan henkilöstöosastolla sotilasmusiikkialan viestintävarusmiehenä. Sieltä sitten tulin tänne AUK:lle ja tässä sitä ollaan”, Henriksson kertoo.

‘’Minä tulin tänne Jääkäriprikaatista kolmannesta jääkärikomppaniasta erityistehtävähaun kautta. Tarkoitus olisi loppupalvelus viettää täällä”, Hurskainen sanoo.

1/20-mediakonkarit odottivat aliupseerikurssia innolla, eikä heitä ole kaduttanut, vaikka palvelusaika nousikin yhdeksästä kuukaudesta kahteentoista.

”Parasta täällä on se, että olen päässyt hyödyntämään ja kehittämään omia taitojani niin johtajana kuin viestijänäkin. Täällä on laadukasta koulutusta ja mukavaa porukkaa”, Säynäjäkangas kehuu.

”Tässäkin täytyy kompata kaveria. Soittokunnassa olen saanut kehittää omia taitojani ja olen nauttinut etenkin johtajakoulutuksesta. Erityisen mukavaa oli päästä AUK 1 -jaksolla tetsaamaan pitkästä aikaa”, Hintikka sanoo.

2/20-tulokkaat ovat päässeet hankalasta alusta huolimatta mukaan yksikön meininkiin ja ovat ylpeitä soittokuntalaisia.

”Arvostus näitä tyyppejä kohtaan täällä on noussut entistäkin suuremmaksi. Viihdyn täällä. Parasta onkin se, että joka päivä pääsee oppimaan uutta ja kehittämään itseään”, Henriksson kertoo.

”On mukavaa, kun on päässyt itse osaksi tätä rentoa ryhmää. Parasta täällä on ollut kyllä koulutus. Meillä on todella hyviä kouluttajia täällä. Erityisesti viestintälinjan kouluttaja, kersantti Joona Jokilampi”, Hurskainen toteaa. ■

Varusmiessoittokunnan suomenruotsalaiset

Teksti: Aila Henriksson, Kuva: Kristian Jokinen

Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan suomenruotsalaisten kaveriporukkaan kuuluvat rumpali Matti Jokela, sellisti Rufus Långbacka ja kitaristi Isak Schulman. Aliupseerioppilaat vitsailevat ja naureskelevat hyväntahtoisesti Monitoimihallin aulassa.

”Se näkyy aika helposti kaikille, että ollaan vaan parempia ihmisiä. Minä esimerkiksi olen fiksu, nero, hyvännäkönen ja nöyrä. Ja Långbackalla on kaikki noi samat ominaisuudet. Ehkä hän ei oo yhtä fiksu ku mä, mutta ei sille voi mitään”, Schulman vastaa kysymykseen siitä, miltä heidän porukkansa näyttää ulospäin.

Kuten arvata saattaa, yhteinen sävel aliupseerikurssin aikana on eriävistä soittimista ja kokoonpanoista huolimatta löytynyt yhteisen kielen kautta.

– Me voidaan puhua ruotsia ja sit me ollaan kuplassa, Schulman pohtii.

Kolmikko on yksimielinen siitä, että juuri yhteinen kieli on parasta porukassa. He eivät silti vietä kaikkea aikaansa yhdessä, vaan ovat muodostaneet ympärilleen omat kaveripiirinsä soittokunnassa. Heillä on kuitenkin tärkeä yhteinen tehtävä.

– Myös ennen kuin tää meidän organisaatio tuli siihen muotoon kuin se nyt on, meillä oli yhteisesti tärkeä tehtävä pitää yllä suomenruotsalaisten mainetta. Me oltiin vähän niin kuin edustusjoukkue suomenruotsalaisille, Jokela miettii.

– Meidän pitää olla vähän enemmän esillä kuin mitä meitä oikeasti on. Jos meitä on vaikka kolme ja täällä on 60 varusmiestä, niin meidän pitää vastata vähintään kymmentä, Långbacka lisää. ■

Kudontamafia

Teksti: Sonja Kohtala, Kuva: Kristian Jokinen

Kasarmiaamuisin ennen yhteistreenejä kantautui Monitoimihallin aulasta sukkapuikkojen kilke. Joka aamu kolmesta viiteen innokasta sotilasta pakkasi lankakerät ja puikot pussukkaan ja sipsutti pihan poikki ”Monnarin” aulaan sukkia tehtailemaan. “Joko mennään?” Sanojakaan ei tarvittu enää sen enempää, kun tiedettiin mitä olisi seuraavana vuorossa heti punkan teon jälkeen.

Kutomisen ohessa vaihdoimme yhdessä ohjeita, vertailimme lankoja ja opetimme uusia tekniikoita, kahvikupposen ääressä tietenkin.

“Ku muut kuttoo ympärillä nii sitte inspiroituu siitä. En oo ennen tehny esim. kirjoneulesukkia, muut mafialaiset innosti testaamaan sitäki!” oppilas Haahti kertoo. Hän kuvailee toiminnan olevan verrattavissa perinteiseen marttakerhoon.

“Nyt kun miettii niin aika samanlaista toimintaahan se on. Me varmaan juoruillaan vähän enemmän.” Haahti tuumii naurahtaen.

”Neuloosi” levisi ja vahvistui yksikön sisällä nopeasti ja Kudontamafiaan liittyi yhä useampi soittokuntalainen. Kudontamafian kasvaessa sille omistettiin jopa oma kaappi, josta löytyi lankakeriä yhteiseen käyttöön. Hyödylliseksi osoittautui myös WhatsApp-ryhmä, joka mahdollisti mm. ohjeiden ja ideoiden helpon jakamisen.

Haahti uskoo, ettei palveluksen päättyminen tarkoita mafian toiminnan loppumista kokonaan. “Aina pystyy lähettämään viestiä ja kysymään apua tai laittamaan kuvia omista luonnoksista. Porukalla tekemistä jäädään kyllä kovasti kaipaamaan.” ■

S K E N E S S Ä

Tässä osiossa teemme katsauksen vuoden 2020 Varusmiessoittokunnan epävirallisempiin kulttuuritapahtumiin. Ulkona käytiin syömässä päivittäin. Tupa seiskassa nautittiin musiikista ja tanssista. Kuljucooperissa otettiin miehestä mittaa ja hiihtokilpailussa menestyttiin.

Kuva: Lauri Heroja

Tupa seiskan päivittäiseen aikaa kolme MINUUTTIA!

Teksti: Aleksi Merras

Huuto kajahtaa kello 20.42. Innokkaat barettipäiset varusmiehet loikkivat kohti yläkerran tupaa numero seitsemän. Mistä oikein on kyse? Tupa 7:n päivittäinen tarkoittaa kaikessa yksinkertaisuudessaan illan yhteistä tanssihetkeä. Idea lähti kehittymään jo P-kaudella.

Soittokunnassa ja varsinkin tupa 7:ssa oli E-kaudella tapana käydä musiikin spektriä läpi kaiuttimen avulla tuvassa fiilistellen. Palveluksen jälkeen kuunneltiin musiikkia, laulettiin ja tanssittiin. Toisinaan myös huudettiin ja hypittiin. Tupalaiset pistivät merkille, että tietyt kappaleet alkoivat toistua iltaisin. Näihin biiseihin alkoi ankkuroitua spesifit liikkeet ja manööverit. Yhtä kappaletta koko tupa 7:n varusmiehet heräsivät fiilistelemään. Se svengasi niin hyvin, että se alkoi soimaan joka ikinen päivä aina ennen iltavahvuuslaskentaa.

Kun tähän yhtälöön lisätään vielä pieni vapaa-ajan levottomuus ja "Muskarin" luova yhteishenki, niin siinähän lähti mopo hetkeksi kokonaan käsistä.

Seitsemännen tuvan päivittäinen "iltareivi" alkoi herättämään huomiota muiden tupien varusmiehissä niin musiikin kuin sulavien tanssiliikkeidenkin ansiosta. Päätimme yhdessä alkaa ilmoittamaan yksikölle jokailtaisesta sensaatiosta tupa 7:n tiloissa, jonne jokainen oli tervetullut bailaamaan kolmeksi minuutiksi. Halusimmehan kasvattaa yksikömme yhteishenkeä.

Tässä vaiheessa varmaan jo kiinnostaa tietää, mikä oli se kappale, joka oli niin mukaansatempaava ja kulutusta kestävä. Se oli *Celica Supra*, joka soi tuvassa joka päivä kello 20.45.

Pikkuhiljaa käytännössä koko yksikkö tiesi päivittäisestä bilehetkestä. Miltei kaikki yksikön miesvarusmiehet olivat samassa tuvassa tai ainakin tuvan välittömässä läheisyydessä seuraamassa tai ottamassa osaa tähän E-kauden päivittäiseen spektaakkeliin. ■

Ruoka tuli!

Teksti: Veeti Kainulainen, Kuvat: Olli Erlund

Makkara-perunapata

Näyttää makkarakeitolta, ja onkin sille läheistä sukua. Pääainesosien lisäksi muita ainesosia on aika vähän, eivätkä al dente -perunat sovi pataruokaan. Makkara maistuu tutun jauhoiselta ja suomalaisen siniseltä. Liemi/kastike saisi olla paksumpaa ja mausteisempaa. Kalinka toimii hyvin ateriakokonaisuudessa. Kuumaa, muttei keltaista.

Arvosana: 2,5/5 tähteä

Pakkiruokaa, ei herätä vahvoja tunteita suuntaan tai toiseen.

Jauhelihabolognese

Pennepasta toimii hyvin pataruuassa, koostumus sopivan paksua. Nätisti aseteltuna voisi uskoa kotiruoaksi. Mukavan tomaattinen ja mausteinen, mutta jauhelihaa on käytetty säästeliäästi. Tuttu ja turvallinen vaihtoehto, maito on mukava lisä. Kuumaa, muttei keltaista.

Arvosana: 3,5/5 tähteä

Yksinkertainen, mutta toimiva ateria.

Tomaattinen possukeitto

Edellisen kahden aterian yhdistelmältä näyttävä annos, tuoksuu miellyttävästi BBQ-kastikkeelta. Perunat keitetty tuttuun al dente -tapaan, ja porkkanaa on reilusti. Lihaa on vähänlaisesti ja sen laadussa on hieman kehittämistä. Kanelipulla piristää ateriaa. Kuumaa, melkein keltaista.

Arvosana: 3/5 tähteä

Kelpo ateria, mutta vaihtelua saisi olla enemmän.

Hernekeitto

Inttiruuan kuningas ja ikiaikainen perinneruoka, joka maistuu paremmalta pakista kuin lautaselta. Koostumus on hyvä, ja lihaa on riittävästi. Maastoloissa aterian kruunu, eli pannukakku jää puuttumaan, joten täydet pisteet jäävät saamatta. Lisukkeena tarjottava sinappi on hyvä tapa vaikuttaa ruuan makuun. Kuumaa ja vihreää.

Arvosana: 4,9/5 tähteä

Pitää varusmiehen tiellä. ■

MUSKARI-
SUOMI-
MUSKARI

Koonnut: Martta Luoma, erityiskiitokset Veeti Kainulaiselle avusta ja ideoista.

Vuosi samassa tiiviissä porukassa tarkoittaa lukemattomia ikimuistoisia hetkiä ja sattumuksia niin palvelustehtävissä kuin palveluksen ulkopuolellakin. Näiden yhteisten kokemusten myötä on vakiintunut liuta slangisanoja, jotka ovat lunastaneet paikkansa saapumiserän 2020 varusmiessoittokuntalaisten sanavarastoissa.

Aamuhinkutus

Mystinen toimenpide, jossa kaikki mahdolliset kosketuspinnat "desinfioidaan" joko pelkkää vettä ja rättiä tai "spruit spritea" eli puhdistusainetta käyttäen.

"Aamuhinkutukseen aikaa 5 minuuttia, joka tuvasta kaksi taistelijaa osallistuu!"

Goblin

Jollekin asialle tai tehtävälle omistautunut, omaan työhönsä intohimoisesti ja erityisellä huolellisuudella suhtautuva henkilö.

"Nuotistogoblinit hoitaa sitten pasuunastemmojen kopioimisen!"

Hanaa

Yleistä ripeyttä tai tehokkuutta peräänkuuluttava komento. Usein kuultu erityisesti ruokailujen yhteydessä tai vaikkapa juuri ennen orkesteritreenejä.

"Anna hei Ojanen hanaa niille, pitäis olla jo virittämässä!"

Henkkarivoikkari

Henkilökohtainen voi voi. Henkilökohtaisen saamattomuuden tai tekemättä jättämisen seuraus, vaikkapa taisteluvarustukseen kuuluvasta pikkurepusta unohtunut pakkastakki.

"Se on sitten ihan vaan joka varusmiehen ja -naisen oma henkkarivoikkari, jos ei ole vuoden loppuun mennessä käyttänyt yhtään omaa lomapäivää."

Hörs törs

Varusmiessoittokunnan reservin vänrikkien lanseeraama komento, joka on erinomainen kahdesta syystä: se käy minkä tahansa komennon jatkeeksi nopeuttamaan käskettyä toimintaa, ja aiheuttaa samalla yleistä hilpeyttä paikallaolijoissa.

"Joukkuemateriaali laskettavassa muodossa tällä kentällä klo 07.00, hörs törs!"

Jami

Pakkiruoan jakamiseen omaa kallista aikaansa käyttävä sotilasmuusikko. Toimii myös verbinä kuvaamaan tätä päivittäistä toimintaa.

"Päivystäjä, voitko nakittaa jamit?" tai "Tää on hei jamihattu (karvalakki korvaläpät alhaalla), etkö oo ennen nähny?"

KPP

Kaarto peruuttaen paikallaan. Eräs kapteeni Henry Perälän viljelemistä kuviomarssilyhenteistä, jotka selvenevät itse kullekin pikkuhiljaa sotilasmusiikkiosaamisen karttuessa.

"Tahtiin 34 ensimmäiselle iskulle sitten numeroille 21-23 eli klarinetisteille KPP ja tahtiin 35 kolmannelle iskulle seis."

Kolme viikkoa

Vähimmäisaika, jona erilaisten asioiden olisi pitänyt jo tapahtua. Termin lanseerasi alunperin peruskoulutuskaudella alikersantti, joka joskus viiden palvelusviikon jälkeen huusi, että "ollaan oltu jo kolme viikkoa, pitäisi osata jo!" Lausahdus jäi elämään päivittäiseen käyttöön.

"Ollaan soitettu tätä Kalevala-sarjaa jo ainakin kolme viikkoa, pitäis osata jo!"

Lokki

Nimitys maastoruokailussa ruoan jakamisen jälkeen ylimääräisiä pullia ja suklaapatukoita kärkkyville varushenkilöille.

"Lokit irti!" tai "Joko saa lokkeilla?"

Mankeli

Sana, jota voi käyttää lähes missä tahansa yhteydessä kuvaamaan lähes mitä tahansa vastoinkäymistä, tehtävää tai mielentilaa. Toimii mainiosti myös verbinä, kun jokin asia tai esine on sotkussa, kadonnut tai muuten vain sekaisin.

"Kunnon mankeli taas nuo kuviomarssiharjoitukset" tai "mä oon vissiin mankeloinut mun kuulokkeet jonnekin, niitä ei löydy mistään."

Mikolan makkarat

Salamyhkäisesti erään yläkerran tuvan ikkunalaudalta hävinnyt, jääkäri Mikolalle kuulunut makkarapaketti. Tällä viittauksella saa vähintäänkin hymyn aikaiseksi kenen tahansa varusmiessoittajan huulille, vaikka vain harvat tietävät, mistä juttu alunperin lähti. Toimii vertauskuvallisesti kertomaan jonkin asian selittämättömästä katoamisesta.

"Joo, niille lopuille viireille on varmaan käynyt niinku Mikolan makkaroille."

Runturinki

Varusmiessoittokunnan ahkerasti treenaava ja kovaa harjoituskuria noudattava trumpettisektio, jonka esimerkillistä toimintaa kaikki arvostavat.

"Joo, me katotaan nuo tahdit 45-62 runturingissä."

Ynnykkä

Täydellinen jaksamattomuuden tila, johon liittyy usein pakkastakki, pipo syvälle päähän vedettynä ja joskus noukkarit eli "no-can-do't" eli nahkakintaat. Voidaan käyttää myös adjektiivina kuvaamaan taistelutoverin varustusta tai fiilistä.

"Aika ynnykkä nuo sun pakkashousut" tai "varo, ettei ynnykkä pääse yllättämään!"

Äksiisi

Liikkeiden särmikkyys ja sotilaallisuus, tekemisen sähäkkyys. Olennainen, ellei tärkein osa kuviomarssia. Alunperin on tainnut tarkoittaa toistokoulutusta, mutta Varusmiessoittokunnassa äksiisistä taitaa lähinnä tulla mieleen kapteeni Henry Perälä.

"Se nilkka ojentuu kunnolla! Äksiisiä!"

URHEILU

Toimittanut: Leevi Antelo, Kuva: Aila Henriksson

Varusmiessoittokunta on tänäkin vuonna osoittanut urheilullista lahjakkuuttaan.

Varusmiessoittokunnan urheiluvuosi lähti toden teolla käyntiin jo P-kauden puolivälin tienoilla. Tuolloin Panssaripri-kaati järjesti juhlavat hiihtokisat, joissa ei hiihdetty metriäkään, vaan juostiin saappaat jalassa. Kyseisessä kilpailussa soittokunta pärjäsi hopeamitalin arvoisesti. Seuraavat kilpailulliset urheilumuodot keskittyivät suunnistukseen ja ammuntaan, jotka tunnetusti ovat suosittuja sotilaslajeja.

Musiikkikulttuurin keskuksessa ei urheilukaan jää pelkkiin sotilaslajeihin, ja seuraava suuri urheilujuhla koettiinkin kesällä. Soittokunnasta saatiin koostettua frisbeegolfjoukkue, joka menestyi Sotilasurheiluliiton kilpailuissa. Lisäksi viestintätiimi kunnostautui ryhmäytymistehtävässä sotilasesteradalla. AUK 2:n aikana tuli kuitenkin aika siirtyä varusmieskulttuurin ehkä kaikkein terävimpään urheilukärkeen.

Kuljucoopperiin osallistuvan on valmistauduttava syömään 12 kappaletta munkkeja.

Hiihtokilpailussa menestyttiin. Kuvassa näkyvä vuoden 1976 Finlandia-hiihdon mitali ei liity tapaukseen.

Viestintätiimi koetteli fyysisiä rajojaan jokaiselle suomalaiselle sotilaalle tutulla "apinaradalla".

Varusmiessoittokunnan Kulju-Cooper

Kovaan mittelöön lähti kaksi kovaakin kovempaa taistelijaa. Matias "Mansu" Mansner sekä Leevi "Mustikki" Mustikkamaa. Luvassa oli siis 12 minuutin haaste, jonka aikana tulisi syödä 12 munkkia ja juoda litra Ed-energiajuomaa.

Taistelu aikaa, omaa itseä ja vastapuolta vastaan lähti käyntiin kuumaakin kuumempana eikä hikipisaroilta vältytty edes yleisössä. Kilpailun edetessä munkkiensyöntinopeus alkoi kuitenkin hidastua. Kisan ratkaisuhetkillä Mustikkamaa yritti kiriä kohti loppua. Kiri oli elimistölle liikaa ja lopputuloksena oli pahoinvointia. Tämän jälkeen Mustikkamaa jatkoi kuitenkin syöntiurakkaansa urhollisesti. Kellon lyödessä 12 minuuttia oli tuomariston aika tehdä omat päätöksensä voittajasta. Kumpikaan suureen haasteeseen osallistuneista ei kamppailussa kelloa vastaan pärjännyt. Tuomarien päätöksellä Mansner julistettiin taktisella tyrmäyksellä voittajaksi Ed-mukin mitalla, ja tämän jälkeen syyskuisen urheilujuhlan kilpailijat siirtyivät yleisön ylistäminä lämpiöön. ■

Hyvät Jytinän lukijat!

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta (PVVMSK) perustettiin Haminaan 30 vuotta sitten. Esimerkkiä oltiin haettu muista maista, erityisesti Ruotsista. Rumpukoulutuksen perusteiden opetuksessa tukeuduttiinkin alkuvuosina Armens Musikkårin henkilökuntaan. PVVMSK:n perustaminen ei ollut itsestäänselvää ja vastustajiakin löytyi. Esimerkiksi baretin väristä meinasi kehkeytyä kokoansa suurempi kysymys. Soittokunnan perustaminen ja samana vuonna aloitettu Hamina Tattoo ovat osaltaan olleet nostamassa suomalaista sotilasmusiikkia kansainväliselle tasolle. Kokoonpanojen koossa annamme nykyisinkin tasoitusta muille maille, mutta monipuolisuutemme, ilmeemme, ryhtimme ja tahtotilamme ovat asettuneet oikeisiin uomiinsa.

PVVMSK:n 30-vuotinen historia on ollut nousujohteinen toimintamallien, esiintymisprofiilin ja koulutustason osalta. Soittokunnan energiset ja nuorekkaat esitykset ovat keränneet ylistystä niin kotimaassa kuin ulkomailla. Luovuttaessani vuodenvaihteessa tehtävät seuraajalleni olen sotilasmusiikkialan johtajana erityisen ylpeä siitä, että toimialamme omaa resursseihin nähden hyvän suorituskyvyn. Tilanteen säilyttäminen edellyttää jatkuvaa työtä ja aktiivista reagointia havaittuihin haasteisiin.

Vuoden 2020 saapumiserältä vaadittiin poikkeustilanteessa erityistä venymiskykyä ja mielenhallintaa. Positiivisena asiana voidaan todeta, että saitte kattavan kokemuksen äänitys- ja videotuotannoista. Toivotan menestystä tuleville polville, joiden on vuorostaan aika pitää ryhti, tahti ja henki korkealla! ■

Puolustusvoimien ylikapellimestari,
musiikkieverstiluutnantti Jyrki Koskinen

Kuva: Pääesikunta

Hyvä

Sami Harmaala

Haastattelussa

Teksti: Antti Hintikka, Kuva: Sami Harmaalan arkisto

Sami Harmaala on varmasti monelle tuttu kasvo muun muassa sketsiryhmä Justimuksesta. Vähemmän tunnettu fakta on se, että Harmaala on Varusmiessoittokunnan kasvatti. 26-vuotias reservin korpraali toimi I/14 saapumiserän Kivääritaitoryhmässä ja lauloi Showbandissä.

– Päällimmäisenä palveluksesta on mielessä rehellisesti se, kuinka mahtavaa aikaa se oli. Eikä aika ole edes kullannut muistoja. Se vaan oli aidosti mahtavaa. Jos pitää sanoa hyviä ja huonoja puolia, niin hyvää oli esimerkiksi mukava ja asiansa osaava henkilökunta. Nihkeää olivat taas aamuherätykset. Niihin en tottunut koskaan, Harmaala muistelee.

Varusmiespalveluksessa tunnetusti sattuu ja tapahtuu. Harmaalalla on tuoreessa muistissa vielä jos jonkinlaista kommellusta.

– Mieleenpainuvimmaksi hetkeksi tekisi mieli sanoa kuviomarssishow Avenchesin Ampfiteatterissa, mutta eniten mieleen (ja sormeen) painui se, kun löin kirveellä vahingossa etusormea harjoituksessa. Katkaisin siitä valtimon ja laskimon jollain keinolla. Onneksi en hermoon asti osunut. Ajattelin ennen, että Tarantinon leffoissa se veren suihkuaminen on liioittelua, mutta nykyään tiedän, että se on mahdollista myös oikeassa elämässä, Harmaala kertoo naurahtaen.

Varusmiespalvelus antoi Harmaalalle kulmaraudan ja elinikäisten ystävien lisäksi paljon muutakin.

– Oikeasti PVVMSK on kasvavalle muusikolle ihan käsittämättömän arvokas juttu, kun voi viettää palvelusvuoden muusikkona hurjasti kehittyen. Iltaisin ehtii tutustua omaan soittimeensa lisää ja päivisin oppii arvokkaita asioita yhdessä toimimisesta niin metsässä rämpiessä kuin bänditreeneissäkin. Mulle se merkitsi kaikkea tuota, mutta myös ihmisenä kasvamista ja elämänmittaisten ystävyyssuhteiden löytämistä, pohtii Harmaala.

Aika armeijan vihreissä inspiroi helsinkiläistynyttä näyttelijä-käsikirjoittajaa myös työn suhteen.

– Varusmiespalvelus toi paljon ajatuksia. On pitänyt tehdä jo vuosien ajan inttisketsi, mutta *Uuno Turhapuro armeijan leivissä* nosti aikanaan riman niin ylös, että ei meinaa uskaltaa. Yksi kiinnostava sketsihahmo ois käytännössä jokainen inttiä parhaillaan käyvä: Ei puhu lomilla kenellekään mistään muusta ku intistä. Ikinä. Syyllistyin siihen itsekin, Harmaala kertoo. ■

Kiitos Sotilaskoti!

Teksti: Antti Hintikka, Kuva: Joona Kankaanranta

Sotilaskotiyhdistys tekee varusmiesten hyväksi pyyteettömästi lukemattomia työtunteja. Me täällä Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa arvostamme sotilaskotisisarten tekemää työtä erittäin paljon. He ovat tulleet piristämään autollaan meitä keskelle Hälvälän ja Hätilän metsiä, eikä mikään kuulosta metsässä niin mukavalta kuin reippaalla äänellä huudettu: *"Sotkuauto tuli!"*

Kasarmiviikoillakin olemme päässeet nauttimaan Sotilaskodin lämpimästä tunnelmasta ja herkullisista antimista. Raskaan palveluspäivän jälkeen munkki maistuu erinomaiselta ja sotkupizza tuo hyvää vaihtelua tuttuun pakkiruokaan.

Lukemattomien päivien piristysten jälkeen oli meidän vuoromme käydä piristämässä heitä. Kävimme synkkänä marraskuun iltana ojentamassa heille kortin ja esittämässä Paraatisoittokunnan voimin soitetuimman marssimme *Muistoja Pohjolasta*. ■

Konkarit parrasvaloissa

Teksti: Eelis Saurio, Antti Hintikka

Varusmiessoittokunta juhlii 30-vuotista taivaltaan tänä vuonna. Juhlan kunniaksi haastattelimme kahta näissä piireissä pitkään vaikuttanutta henkilöä, kapteeni Henry Perälää ja yliluutnantti Tommi Suutarista.

Näiden miesten kokemus sotilassoittokunnista täytyy laskea kymmenissä vuosissa. Luonnollisesti vuosien varrella on kertynyt paljon hienoja hetkiä ja kokemuksia.

”Yksi mieleen jäänyt tapahtuma oli Basel tattoo 2012 Sveitsissä. Se oli ensimmäinen kerta, kun osallistuimme todella suureen tapahtumaan. Sinne myytiin yli satatuhatta lippua ja oli 16 esitystä. Jännitin varmaan enemmän kuin esiintyvät varusmiehet, mutta hyvin he onnistuivat. Se oli mahtava kokemus heille ja minulle”, Perälä muistelee.

”Viidessätoista vuodessa on ehtinyt tapahtua paljon kaikenlaista ja on hankala nostaa yksittäistä asiaa ylitse muiden. 2015 ja 2017 toteutimme televisokonsertit Seinäjoella. Ne olivat mieleenpainuvia tapahtumia”, Suutarinen kertoo.

30-vuotisjuhlavuodesta päällimmäisenä ajatuksena Perälälle ja Suutariselle nousee keikkojen vähyys, mutta toisaalta myös toteutuneiden keikkojen merkityksellisyys.

”Tänä vuonna keikkoja on ollut rajallisesti, mutta on ollut hienoa nähdä kuinka laadukkaita kokoonpanoja meillä on tänä vuonna. Harjoitustunteja on kertynyt runsaasti ja se näkyy ja kuuluu. KasarmiLIVE esimerkiksi on jäänyt hyvin vahvasti mieleen. Siinä kaikki palaset toimivat lähes täydellisesti”, kertoo Perälä.

”Oli hienoa, että saatiin pidettyä megakiertue, vaikka sitten lyhennettynä ja koronarajoituksin. Siitä tuli silti valtavan hieno ja ehkä jopa laadukkain kokonaisuus, mitä olen Varusmiessoittokunnalta nähnyt”, sanoo Suutarinen.

30 vuoden aikana moni asia ehtii muuttua. Varusmiessoittokunnan hakijoiden taso on muuttunut kaksikon kokemuksen mukaan vuosi vuodelta vain paremmaksi.

”Saapumiserä toisensa jälkeen on toistansa taitavampia soittajia. Musiikillinen taso on korkealla, mikä edesauttaa koulutusta. Jos tämän saapumiserän soittajia verrattaisiin vaikka omaan aikaani sotilasmusiikkikoulussa, niin varmasti taitavammat soittajat olisivat nuorempaa osastoa”, Perälä kehuu. ”Nykyään siviilissä koulutetaan jo todella ammattitaitoisia muusikoita, ja me saamme yllättävänkin ammattitaitoisia parikymppisiä soittajia. Oman osansa tietotaitoon tuo varmasti internet. Nykyään voi netistä löytää ilmaiseksi kaikenlaista hyödyllistä tietoa ja voi vaikka itse opiskella. Se on valtava mahdollisuus”, Suutarinen komppaa.

1/20 saapumiserän vahvuudeksi Perälä ja Suutarinen huomaavat itsekurin ja ammattitaitoisuuden sekä oma-aloitteisuuden.

”Tämän vuoden porukka on hyvin hitsautunut yhteen ja asiat hoituu ilman ylimääräistä vahtimista. Se helpottaa myös kouluttajan työtä, kun voi keskittyä vain itse asiaan, eikä tarvitse miettiä epäolennaisia asioita”, Perälä toteaa.

”Soitannollisesti tämän vuoden porukka on hyvin tasapainoinen ja odotukset tälle vuodelle olivat korkealla. Keväällä saimme sitten huonoja uutisia, kun keikat peruuntuivat. Tilanne kuitenkin näytti porukan kiinteyden. Vaikka vastoinkäymisiä tuli, tämä porukka selvisi niistä hyvän yhteishenkensä ansiosta”, sanoo Suutarinen.

Lopuksi konkarikouluttajat haluavat antaa vielä neuvoja tuleville hakijoille:

”Jos haette yhdellä soittimella sisään, muistakaa kertoa myös muista soittimista, joita hallitsette, tai jos teillä on muuta erikoisosaamista. Kertokaa niistä rohkeasti! Ja varautukaa soittamaan Totoa”, Perälä kertoo hymyillen.

”Uskaltakaa heittäytyä enemmän. Emme me henkilökuntakaan osaa kaikkea. Parhaat ideat tulevat varusmiehiltä. Uskaltakaa tuoda omia ideoitanne ilmi”, molemmat tähdentävät. ■

Kuva: Aila Henriksson

Toimituskunta kiittää!

Päätoimittaja
Antti Hintikka

Graafinen ilme ja taitto
Olli Erlund
Kristian Jokinen
Sonja Kohtala
Martta Luoma

Kansi
Kristian Jokinen

Vastaava päätoimittaja
Joona Jokilampi

Kuvat
Puolustusvoimat

Oikoluku
Niko Tamminen

Tilaaja
Puolustusvoimien varusmiessoittokunta

Paino
PunaMusta

Kiitokset kaikille toimittajille, kuvaajille, muusille, mentoreille, skappareille, Rubenille, VKS:lle, Äidille, Sotilaskodille, varusvarastolle ja Puolustusvoimille.

varusmiessoittokunta.fi